

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ειρήνη Γ. Ἀντωνοπούλου. Ἐν ἀνυποκρίτῳ θλίψει καὶ πανδήμῳ τιμῇ ἐκή-
δευεν ἡ πόλις τοῦ Ναυπλίου τὴν 30ὴν Ἰουνίου τοῦ 1891 τὴν *Εἰρήνην Γ. Ἀν-*
τωνοπούλου, σεβαστὴν καὶ διαπρεπῆ δέσποιναν, τελευτήσασαν ἐν τῇ ἡμερίᾳ
ἐκείνῃ τῆς ψυχῆς, ἣτις εἶναι τῶν δικαίων καὶ τῶν εὐσεβῶν ἡ πολυτίμος ἄγκυρα.
Ἡ *Εἰρήνη Γ. Ἀντωνοπούλου* ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων γυναικῶν, αἰ-
τινες ἐκόσμησαν τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν καὶ
αἱ ὁποῖαι ὑπέστησαν ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Διανύσασα 88 ἔτη
πλήρη ἐν τῇ ζωῇ, ἐγεννήθη ἐν Ἄργει τὸ 1803 καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ἐλληνικὸν
ἔθνος ἔσταινεν ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς τυραννίας ζυγόν, καὶ τὸ ἐκ ταύτης ἔρεβος
καὶ σκότος βαρὺ ἐπεκάθητο καὶ ἡμαύρωσεν τὸν ὠραῖον τῆς Πατρίδος ἡμῶν οὐ-
ρανόν. Τέκνον τῆς ἐτέρας μεγάλης οἰκογενείας τοῦ *Σταματέλου Ἀντωνοπούλου*,
προεστοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας, μεγαλεμπόρου μέγα ἰσχύοντος, ἀλλὰ καὶ μεμυημέ-
νου ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, εἰς ἣν ὀφείλεται τὸ μέγα ἔρ-
γον τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, Διοικητοῦ τοῦ Ἄργους, καθ' ὅλην τὴν διάρ-
κειαν τοῦ ἀγῶνος, ἅμα ἔγνω ἑαυτήν, ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἐξό-
χου μητρὸς τῆς, ἀδελφῆς τοῦ ἀειμνήστου *Μιχαήλ Ἰατροῦ*, τὸ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν
καὶ θρησκείαν βαθύ αἰσθημα, καὶ ἐν ὑποκαρδίῳ χαρᾷ εἶδεν ἀνατεῖλαισαν ὀριστι-
κῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεως. Ὑπὸ τοιαύτας ἐμπνεύσεις ἡ *Εἰρήνη Γ.*
Ἀντωνοπούλου, ὑψηλὰ ἐγκλείουσα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς φρονήματα καὶ πόθους,
οἵτινες ἐνέπνεον μόνον τότε τὰς πρώτας διακεκριμένας γυναίκας τῆς νεοτεύκτου
ἡμῶν κοινωνίας, ἔδρασεν ἐξόχως ἐν τῷ μετέπειτα μακρῷ βίῳ αὐτῆς, μετ' ἀφο-
σιώσεως ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς προορισμοῦ καὶ μορφώ-
σασα μίαν τῶν πρώτων ἐν Ἑλλάδι οἰκογενειῶν.

Εἶναι πράγματι ἀληθές, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν θυγατέρων τῶν ἐπισημοτέρων
οἰκογενειῶν τοῦ Ἄγῶνος, δὲν κατέχουσι ἀπλῶς τὸν κοινὸν σεβασμὸν καὶ τὴν
ἀγάπην τῶν νεωτέρων διὰ μόνου τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν
μεγάλων καὶ πολυτίμων αὐτῶν ἀρετῶν καὶ πλεονεκτημάτων, ἕνεκα τῶν ὁποίων
δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐπίζηλον παράδειγμα εἰς τὰς θυγατέρας καὶ μη-
τέρας τῆς σήμερον ἐποχῆς. Ἐκ τῶν σπλάγγων τοιούτων μητέρων γαλουχοῦνται
καὶ ἐνσαρκοῦνται τὰ αἰσθηματὰ τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἅπασαι αἱ κοινωνικαὶ καὶ
ἠθικαὶ ἀρεταὶ δι' ὧν οἱ υἱοὶ μεγαλύνουσι ἢ δοξάζουσι τὸ πατρικὸν ὄνομα καὶ αἱ
θυγατέρας δημιουργοῦσι οἰκογενείας. Ὡς τοιαύτη γυνὴ ἡ *Εἰρήνη Γ. Ἀντωνο-*
πούλου ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, τοσοῦτον ἐξαιρέτως διατρανώσασα ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐ-
τῆς ὡς μητρὸς καὶ συζύγου τὰς ἀρετὰς τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐποχῶν, ὧν πρὸ
πολλοῦ ἡ ἐνεστῶσα γενεὰ ἀπώλεσε τὰ φωτεινὰ ἴχνη. Συζευθεῖσα ὁμότιμον σύ-
ζυγον τὸν *Γ. Ἀντωνόπουλον*, ἀπέβη παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως καὶ
ἀγάπης, ἔχουσα δὲ νηπιόθεν ἐνεσταλαγμένην ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς βᾶσιν τοῦ βίου
τῆς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν θρησκείαν, συνετέλεσε τὸ κατ' αὐτήν, ὅπως ὁ οἶκος τοῦ
συζύγου τῆς καταστῆ περιλαμπρὸς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Ὁ *Γ. Ἀντωνόπου-*

λος ἐν Τεργέστη βιῶν καὶ διατηρῶν τὸν μέγαν ἐμπορικὸν οἶκον Ἀττωνοπούλου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας, περιεφρόνησε τὸν πλοῦτον, καὶ ἀναμένων νὰ ἠχῆσῃ ἡ σάλπιγξ τῆς παρασκευαζομένης ἐθνεγεργίας, ἐν συνεννοήσει δὲ διατελῶν μετὰ τοῦ στρατάρχου Ὑψηλάντου, ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτοῦ συγκατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρευρεθείς εἰς πάσας τὰς μάχας, εἰς ἃς μετέσχεν ὁ στρατάρχης, ὡς ἐκ θαύματος δὲ διασωθεὶς εἰς τὴν ἔξωθι τοῦ Ναυπλίου μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Παλαμηδίου συμπλοκῆν. Ὁ βίος τοῦ Γ. Ἀττωνοπούλου εἶναι σειρὰ τοιοῦτων ἐκδουλεύσεων πρὸς τὸ ἔθνος, ὅπερ καὶ στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς διηγεκῶς ὑπηρετήσεν, ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος εἰς τὰς Ἐθνικὰς Συνελεύσεις, Γερουσιαστῆς ἐπὶ Καποδιστρίου, Δήμαρχος Ναυπλιέων καὶ Γερουσιαστῆς ἐπὶ Ὁθωanos. Ἐν τούτοις εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Εἰρήνης Γ. Ἀττωνοπούλου οὐδέποτε τὰ θωπεύματα τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς δόξης καὶ τὸ κλέος τοῦ ὀνόματος μετέβαλλον τὸν ἀφελῆ χαρακτῆρα, τὰ χρηστὰ καὶ ὄλως ἑλληνικὰ ἤθη. Εἶ καὶ ὡς γυνὴ ἀνήκουσα εἰς τοιοῦτον οἶκον ἠδύνατο νὰ φαίνηται ματαία, ἐν τούτοις μάλιστα ἀποφεύγουσα ἐκ συστήματος πᾶσαν ἐπίδειξιν, ἐπεδείξατο μεγίστην κοινωνικὴν μετριοφροσύνην καὶ ἀπλότητα, ἔνεκα δὲ τῆς θρησκευτικῆς καὶ οἰκογενειακῆς αὐτῆς ἀνατροφῆς, ἡ Εἰρήνη Γ. Ἀττωνοπούλου εἶχε πάντοτε τὸν οἶκον αὐτῆς ἀνοικτὸν καὶ Ἀβραμιαῖον. Πρῶθμος ἀντιλήπτωρ εἰς τὴν δυστυχίαν, ἀνεκούφιζε μεθ' ἀγίας καλωσύνης καὶ γενναίας προστασίας πάντα ἐπιζηζούοντα τὴν ἀρωγὴν τῆς, οὕτω δ' ἐν ἀληθεῖ ψυχικῇ γαλήνῃ, κυκλουμένη ὑπὸ διαπρεπῶν τέκνων, ἔκλεισεν ἡσύχως καὶ ἀταράχως τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὴν ἡπίαν ἐπίψαυσιν τοῦ θανάτου καὶ ἄφ' οὗ κατὰ τὴν ὑστάτην ὥραν πύχθηθη θερμῶς καὶ τρυφερῶς ἐπεκαλέσθη καὶ προσεφώνησεν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ζῶσα εἶχε τοσοῦτον ἀγαπήσει.

Χρυσὴ Ζίννη. Μίαν ἀρχαίκην γυναῖκα, μίαν ἐκ τῶν πρώτων ἑλληνίδων, γεννηθεῖσαν καὶ ἀνατραφεῖσαν καὶ ζήσασαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τῆς τριχυμίας τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν περιπετειῶδων καιρῶν, τὴν κόρην τοῦ φιλογενοῦς Ἰαστασίου Κορίαρη, τοῦ μέλους τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, τὴν ἐκ μητρὸς στενωῶς συγγενέουσαν πρὸς τοὺς μεγάλους τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐεργέτας ἀοιδίμους Ριζάρη, τὴν ἀδελφὴν τοῦ φιλοπόλιδος δημάρχου Ἀθηναίων ἀειμνήστου Ἰωάννου Κορίαρη, ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ἐκίηδευσεν τὴν βῆν Μαρτίου τοῦ 1892, ἀντιπροσωπεύουσα σύμπασαν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἥτις δεόντως τιμῶσα πᾶν τὸ ἀληθῶς ὑπερέχον καὶ συγκρατοῦν δι' ἀρετῆς τὰς βάσεις αὐτῆς, ἀπέτιε φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς οἶκον ἐκ τῶν κρατίστων τῆς ἱστορίας ἡμῶν. Ἦτον ἐκ τῶν ὀλιγίστων ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν ἀκόμη παρ' ἡμῖν τοὺς χρόνους τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τοῖς κατορθώμασιν. Ἐκ Μονιδενδρίου τοῦ Ζαγορίου τῆς Ἠπείρου καταγομένη ἡ ΧΡΥΣΗ ΖΙΝΝΗ, φεύγουσα μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς τὸ δούλιον ἡμᾶρ κατὰ τοὺς ἀπαίσιους χρόνους τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ.—ἐπιβαλλόντος εἰς τὸν πλοῦσιον πατέρα αὐτῆς νὰ θρέψῃ τὸν στρατὸν του—πρωτηγωνίστησεν ἐν τῇ περιθάλψει τῶν ἐκ τοῦ Μεσολογγίου εἰς Κέρκυραν καταφυγόντων γυναικοπαίδων, ὧν τὰ γυμνά μέλη διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς προσωπικῆς ἐργασίας ἐνέδυσσε καὶ ἐθέρμανεν. Φιλάνθρωπος ἑταιρία ἐν Κερκύρα, ἣν ἀπήρτιζον ὁ Καποδίστριας, Κορία-

ρης και Γεροστάθης, ἀνέθετο ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ εἰς ἐπιτροπείαν ἐκ δεσποινῶν και δεσποινίδων τὴν κατασκευὴν ἐνδυμάτων διὰ τοὺς πρόσφυγας, κέντρον δὲ τῆς ἐπιτροπείας ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ΧΡΥΣΗ ΖΙΝΝΗ, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὁποίας πλείστοι ἐλληνικαὶ οἰκογένειαι εὕρισκον ἄσυλον και ἐμάνθανον τὰς καθημερινὰς ἐκατόμβας, ἃς προσέφερον ἡ Ἑλλὰς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της. "Ὅσῳ και ἂν αἱ ἀναμνήσεις τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐποχῶν παραμένουσι σήμερον λησιμονημένοι, ἀντλοῦνται δ' αἱ ἐμπνεύσεις ἡμῶν ἀλλαγῶθεν μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν πηγῶν, ἀφ' ὧν ἔρρυσεν ἄφθορος ἡ δόξα τοῦ Ἐθνους, ὅσῳ και ἂν παραδίδονται εἰς λήθην παρά τοῖς πολλοῖς οἱ ἀγῶνες, δι' ὧν κατηρτίσθη ἡ Ἑλληνικὴ ἐλευθερία, πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ὑπάρχουσι κορυφαὶ τινες, τόσῳ ὑψηλαί, τόσῳ στίλβουσαι, ἐξ ὧν ὁ χρόνος δὲν ἀφῆρσεν οὐδὲ θὰ ἐξελείψῃ ποτὲ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὰς λάμψιν. Εἰς τοιοῦτους χρόνους ἀνετράφη και ἐξῆσεν, ὡς γυνὴ μετασχούσα και αὐτὴ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἡ *Χρυσὴ Ζίννη*, μέχρι βαθυτάτου γήρατος διασώσασα τὸν τύπον τῆς ἀκραδάντου ἀρετῆς, τῆς ἐγκαρτερήσεως εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὧν παρέστη μάρτυς ἀπτόητος και τῆς μεγάλης χριστιανικῆς εὐλαθείας, τὸν τύπον ἐκείνον, ὅστις ἦτο τὸ ὠράϊσμα τῆς μεγαλοφρονεστέρας γενεᾶς τῶν νεωτέρων Ἑλληνίδων. "Ἄν πρὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ΧΡΥΣΗΣ ΖΙΝΝΗ ὁ ἄνθρωπος ἀποθαιμάζει τὴν ἀτομικὴν ἀρετὴν, ὁ ἕλλην ἀναμνησθεταὶ και ἄκων τὰς μεγάλας και περιφανεῖς ὑπηρεσίας τοῦ πατρικοῦ οἴκου της και ἐκδηλοῖ τὰ εὐγνώμονα αἰσθημάτα του εἰς τὴν γενεὰν αὐτῆς, εἰς ἣν ἡ Πατρίς ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος τὰ ἐνδοξώτερα κατορθώματα, τὰ κλείσαντα τὴν ἱστορίαν της και τὴν ἀναγέννησίν της.

Παντολέων Κωστάκης. Δὲν ἐρμώθησαν μόνον αἱ ἔνδοξοι φάλαγγες τῶν ἐπιστήμων ἀνδρῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἀραιοῦνται ἀτυχῶς ὁσήμεραι και αἱ σεμναὶ τάξεις τῶν ἐγκρίτων ἀνδρῶν, οἵτινες λαχόντες ὑπὸ τῆς Προνοίας τὸν ἐπίσης μέγαν και ὑψηλὸν κληρὸν ν' ἀναδειξῶσι και προαγάγωσιν εἰς εὐνομούμενον και προέχον ἐν τῷ πολιτισμῷ Κράτος, τὴν μόλις ἀπὸ τῆς μακρᾶς δουλείας ἀπαλλαγείσαν Ἑλληνικὴν χώραν, διέπρεψαν εἰς τὸ πολύμοχθον, ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον ἐνδοξον τοῦτο ἔργον.

Ἐν τῇ τάξει ταύτῃ μετὰ πεποιθήσεως τάσσων τις τὸν τὴν 23ην Δεκεμβρίου τοῦ 1892 σεμνοπρεπῶς κηδευθέντα *Παντολέοντα Κωστάκη*ν, ἀγαθὸν και ἀγαστὸν ἄνθρωπον, πολίτην χρηστὸν, οἰκογενειάρχην πολυφίλητον και δημόσιον λειτουργὸν ἐκτάκτου και παραδειγματικῆς ἀξίας, μεταξὺ τῶν διαπρεπῶν ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀποδίδει αὐτῷ δικαίως τὸν τίτλον, ὃν μόνος κατέκτησε και ὃν ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ἐπαξίως τῷ ἀνεγνώρισεν. Οὔτε πλοῦτου, οὔτε μεγάλου ὀνόματος ὑπῆρξε κληρονόμος ὁ *Παντολέων Κωστάκης*, ἡ δὲ διακεκριμένη θέσις εἰς ἣν ἀνήλθεν ἔν τε τῇ πολιτείᾳ και τῇ κοινωνίᾳ, ὑπῆρξε δημιουργημα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, διευθυνομένης ὑπὸ εὐρείας διανοίας και ἐξόχου ἀρετῆς. Ἐπὶ πολλὰς δεκάδας ἐτῶν, καθ' ἃς δεκάδας πρωθυπουργῶν και ὑπουργῶν ἀνῆρχοντο κατὰ διαδοχὴν ἢ ἐκ περιτροπῆς εἰς τὸ ὕπατον ἀξίωμα, ὑφ' ὃ ὑπηρετεῖ ὡς κατώτερος μὲν τὸ πρῶτον, βαθμηδὸν δὲ προαγόμενος και τέλος ὡς ἀνώτατος ὑπάλληλος ὁ *Π. Κωστάκης*, οὗτος ὑπῆρξεν ἄριστος μὲν συνεργάτης ἐκείνων ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, πιστότατος δὲ ὑπάλληλος και σύμβουλος αὐτοῖς, ἀλλὰ και ἀγρυπνότατος φρουρὸς και φύλαξ τοῦ

δημοσίου συμφέροντος, ἐν στιγμαῖς ὑπερισχύσεως τῶν κομματικῶν ἀξιώσεων τῆς πολιτικῆς, ἀκριθῶς δὲ ὁ ἀπαράτρεπτος καὶ στερρὸς ἀποσοβητῆς τὸ καθ' ἑαυτὸν πάσης ἀποπειράς εἴτε κάτωθεν εἴτε ἄνωθεν γινομένης πρὸς παρέκκλισιν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος τῆ ὑπηρεσίας.

Τοιοῦτος σπανίου καὶ δυστυχῶς δυσαναπληρώτου λειτουργοῦ, μηδέποτε ἐκτραπέντος ἢ παρεκκλινάντος ἐν τῷ ταραχώδει καὶ πολυκυμάντῳ σταδίῳ τοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Π. Κωστάκη ἀπεστερήθη τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἡμετέρα πατρίς. Ἡ κλαγγὴ τῶν Ἑλλ. ὄπλων, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Ταινάρου ἠχήσασα, δὲν εἶχεν ἔτι περὰ τὴν τὸ εὐλογητὸν ἔργον αὐτῆς, ἡ ἡρώδης πόλις τοῦ Μεσολογγίου δὲν εἶχεν ἀκόμη κατατάγη τὸν πολυαίμακτον θρίαμβον, τὸν καταπλήξαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον (10 Ἀπριλίου 1826), ὅτε ἐγεννήθη ὁ Π. Κωστάκης ὑπὸ γονέων διαπρεπῶν, λαθῶν παρ' αὐτῶν ἐπιμεμηλεμένη ἀνατροφῇ καὶ μάλιστα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, γυναικὸς διακριθείσης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἐπὶ τελείᾳ ἀρετῇ καὶ θεοσεβείᾳ, ἀνηκούσης δ' εἰς οἰκογένειαν, θύσασαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀπελευθερώσεως, τὴν οἰκογένειαν τῶν Ῥαζῆ. Διακούςας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῷ ὑπὸ τὸν ἀοιδίμον Γεννάδιον διευθυνομένῳ τότε Γυμνασίῳ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ πλείστης ἐπιμελείας, ἐπανάκαμψεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα τὸ Μεσολόγγιον, ὅτε στερηθεὶς τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ τυγχάνων πρωτότοκος τῶν τέκνων αὐτῶν, προείλετο ν' ἀφοσιωθῆ περὶ τὴν πατρικὴν μέριμναν τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν, ἐξ ὧν οἱ δύο οἱ Ἰωάννης καὶ Σπυρίδων διέπρεψαν ὡσαύτως ἐν τῇ κοινωρικῇ σταδιοδρομίᾳ, καὶ τὴν πολιτείαν εὐδόκως ὑπηρετήσαντες, ὁ μὲν ὡς στρατ. ἰατρός, ὁ δὲ ὡς ἀνώτερος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ Π. Κωστάκης συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Σπυρίδωνος Καραπάνου, ἐκ τῆς ἐγκρίτου καὶ γνωστῆς οἰκογενείας, ἐπανῆλθεν ἔκτοτε εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἀπαρεγκλίτως ἀκολουθῶν τὴν ἀρχὴν, ὅτι ὁ ἔχων τὴν συνειδήσιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας καὶ χρησιμότητος δὲν πρέπει νὰ ἐξαρθῆ τὸ ἑαυτοῦ μέλλον ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων κατὰ χάριν ἢ κατὰ συμφέρον ὑποστηρίξεως, ἀλλ' ὀφείλει, δι' ἰδίας πρωτοβουλίας, δι' ἰσχύος ἐργασίας, καὶ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν, νὰ ἐπιβάλληται καὶ νὰ προάγῃται, διανύων νεαρωτάτην ἡλικίαν καὶ ἐμπνέομενος ὑπὸ πατριωτικοῦ καὶ ποιητικοῦ οἴστρου, εἰσῆλθεν τὸ 1846 εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐν ᾗ ἀληθῶς τοσοῦτον μετέπειτα διέπρεψεν, ἀνυψωθεὶς μέχρι τῆς ἐπιφανεστάτης βαθμίδος τῆς ἐν αὐτῇ ἱεραρχικῆς κλίμακος, ἐκ μόνης τῆς ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν ἐκτιμήσεως τῶν περικοσμούντων αὐτὸν προσόντων. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπηρετήσας ὡς γραμματεὺς νομαρχῶν καὶ ἐπαρχῶν τῶν 1857, ἐν ᾗ ἀληθῶς θέσει παρέσχε πολυτίμους ἐκδουλεύσεις καὶ συνετέλεσεν ἐν τοῖς χαλεποῖς ἐκείνοις καιροῖς καὶ διὰ τοῦ ἐλληνικοῦ παρασήμου, μετὰ τὴν ἐν στείαις ἐν Βάλτῳ, τιμηθεὶς τότε καὶ διὰ τοῦ ἐλληνικοῦ παρασήμου, μετὰ τὴν ἐν Ἰωνίᾳ 1863 νέαν πολιτικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος, ὁ Παντοῦτος Κωστάκης ἀνῆλθεν εἰς ἀνώτατα ἀξιώματα καὶ διεκρίθη ἐν τούτοις καὶ ἐν εἰδικαῖς ἐντολαῖς, αἵτινες πολλὰκις ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ. Προσαρτηθειῶν δηλονότι κατὰ τὸ ἔτος 1864 ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α' τῶν νήσων τοῦ Ἴονίου εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα καὶ ἐπακολουθησάσης τὴν προάρτησιν αὐτῶν τῆς διοικη-

τικῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἐπτὰ νήτων, συμφώνως τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ παλαιοῦ Κράτους εἰς ὃ παρεχωροῦντο, ἡ τότε Κυβέρνησις τοῦ Δ. Βούλγαρη καὶ εἰς τὸν Π. Κωστάκη προσέβλεψε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐπιφορτισμένον τὴν διοίκησιν τοῦ νομοῦ Κεφαλληνίας, ὅπου ἐφ' ἱκανὸν εἰργάσθη μετ' ἀόκνου ζήλου ὑπὲρ τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ. Κατὰ τὸ 1872 ἀποδιδομένης τιμῆς εἰς τὴν ἐπὶ τσαῦτα ἔτη ἀκεραίαν καὶ πεφωτισμένην διοίκησιν αὐτοῦ καὶ τὴν διὰ τῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀλληλογραφικῶν διατρανωθεῖσαν μάθησιν περὶ τὰ διοικητικά, περὶ ἄτινα ἀνεκδότως κατεγίνετο, ἐγκύπτων εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν νόμων, προσεκλήθη εἰς τὴν κεντρικὴν διοίκησιν καὶ προσηνέχθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίου Ε. Δεληγιώργη, ἡ θέσις τοῦ τμηματάρχου Α' τάξεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀνετέθη δ' αὐτῷ ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζ' τμήματος αὐτοῦ, ὅπερ ἀψησχολεῖτο τότε εἰς τε τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων τὴν ἐν γένει ἐργασίαν.

Ἐγκυκλοπαιδικὸς ὑπάλληλος ὦν ὁ Π. Κωστάκης διητύθουε καὶ τὸ τῆς δημοσίας ὑγείας τμήμα, ἐπιδειξάμενος ἐν ἀμφοτέροις μάθησιν καὶ ἐμπειρίαν πολλήν. Ἡ διεύθυνσις τῶν τῆς τηλεγραφίας, κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς, ἀνετίθετο εἰς ἀνωτέρους διοικητικοὺς ὑπαλλήλους, ὡς Διευθυντῆς δὲ τῆς τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας ἀπεδείχθη ὁ Π. Κωστάκης βέκτης καὶ φιλοπρόδος διοικητικὸς ὑπάλληλος, καί-τοι ἡ τηλεγραφικὴ ἀπήτει γνώσεις εἰδικάς, τῶν ὁποίων ὡς καὶ τῶν ἐν γένει θετικῶν ἐπιστημῶν παρημελημένων ἐν τῇ τότε καταστάσει τοῦ τόπου, κατ' ἀνάγκην καὶ ἡ Διεύθυνσις τῶν τοῦ τηλεγράφου ἀνετίθετο εἰς ἐντριβεῖς διοικητικοὺς ἄνδρας. Ὁ Π. Κωστάκης κεκτημένος πείραν μεγάλην, ἀντίληψιν ὀξεῖαν καὶ πνεῦμα βαθύ, δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐνδοτάτας λεπτομερείας τῶν τοῦ τηλεγραφικοῦ κλάδου καὶ νὰ συντελέσῃ, ὅπως ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ βελτιωθῇ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς προόδου, ἣτις παρατηρεῖται κατὰ τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Οὕτω ὁμολογεῖται ὅτι κυρίως ἐπὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Π. Κωστάκη ἐτέθησαν νέα: βάσεις, ἐφ' ὧν ἐθεμελιώθη πρόδος, ριζικὴ μεταβολὴ τοῦ κλάδου τούτου καὶ ἀληθῶς προήχθη οὗτος σπουδαίως. Τῷ 1882 ἀνετέθη τῷ Π. Κωστάκῃ ἐκ τρίτου ἡ Διεύθυνσις τῆς τηλεγραφικῆς παρ' ἡμῖν ὑπηρεσίας, καθ' ἣν ἐξαιρέτως ἡ δρασὶς καὶ ἡ χρησιμότης τοῦ ἀνδρός, ἐν μοναδικῇ φιλοπονίᾳ καὶ σπουδαιότητι μερίμνη ἀσχοληθέντος εἰς τὴν σύνταξιν πολυτίμων νομοθετημάτων, ἔδωκεν ὑψίστην ὄθησιν εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν, καθιέρωσε τὴν μονιμότητα καὶ τὴν βαθμιαίαν προαγωγὴν τῶν τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων, ἐν γένει ἀνύψωσε τὸν τηλεγραφικὸν κλάδον εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, καὶ εἰσῆγαγε σπουδαίας βελτιώσεις ἐν ἱκανῶς σοβαρᾷ ὑπηρεσίᾳ, συνδεδεμένη πρὸς ποικίλα συμφέροντα τοῦ ἔθνους. Αἱ ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ πεφωτισμένοι ἐκδουλεύσει τοῦ Π. Κωστάκη ἀποτελοῦσι τὰς λαμπροτέρας σελίδας τῆς πολυμόχθου ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ὡς διοικητικοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς ἡμετέρας πατρίδος. Μετὰ τὴν τοιαύτην εὐδοκίμησιν τοῦ ἀνδρός ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ, ἀνετέθη ἐκ νέου αὐτῷ ἡ θέσις τοῦ Διευθυντοῦ τῶν τηλεγράφων ἐν ἣ παρέμεινε μέχρι τοῦ 1887, ὅτε διωρίσθη νομάρχης Μεσσηνίας καὶ εἶτα ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρκαδίας καὶ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας. Τὸ κοινωνικὸν σῶμα δὲν δύναται νὰ εὐρωστῇ ὅταν τὰ διάφορα μέλη του πάσχωσιν ἀτροφίαν, δὲν δύ-

ναται νὰ προοδεύη, ὅταν καρκίνοβατῶσι τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ μέλη. Ἄλλ' ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐξ ἀτροφίας παθήσεως, ἡ παρεμπόδισις τῆς καρκίνοβατήσεως τῶν μελῶν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν νομαρχῶν, οἵτινες εἶναι οἱ κυρίως δυνάμενοι νὰ ὑποβάλῃσιν τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν ζωογόνησιν τῶν Ἑλληνικῶν δήμων καὶ νομῶν. Ἡ ζωὴ δύναται μόνον νὰ διαχυθῇ καὶ κυκλοφορήσῃ καθ' ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν γῆν διὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἰδίως νομαρχῶν, ἐμπνεομένων ὑπὸ τοῦ πόθου καὶ ἐχόντων τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τὴν κατόρθωσιν τούτου. Ἐγκρατῆς τῶν νόμων ἐν γένει, ἡσχημένος ἐν τῇ διοικητικῇ πρακτικῇ, ὅσον ὀλίγοι τῶν συγχρόνων, ὁ Π. Κωστάκης, πεποικισμένος δι' οὐ σμικροῦς ἀντιλήψεως, φέρων δὲ μακρὸν καὶ ἄμωμον παρελθὸν ἐν τῇ διοικήσει, τῇ τε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔβη ἐπὶ τοσοῦτον εἰργάσθη, ἠὺδοκίμησεν ἐν τῷ ἀξιώματι τοῦ νομάρχου, εἴπερ τις καὶ ἄλλος. Αἱ πρὸς τὰ διάφορα Ὑπουργεῖα ἐκθέσεις τοῦ Π. Κωστάκη ὡς Νομάρχου, μαρτυροῦσι οἷαν οὗτος εἶχε γνώμην περὶ τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὸν νομάρχην ὑψίστων καθηκόντων, ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἐκ τοῦ ἀξιώματος τούτου παραίτησις τοῦ ἀνδρὸς τῷ 1890 καὶ ἡ τελεία ἀποχώρησις ἐκ τῆς διοικητικῆς ὑπηρεσίας, κατέλιπεν ἐν αὐτῇ ἀξιομίμητον ὑπόδειγμα ὑπαλλήλου νοήμονος, καταρτισμένου, ἀνυψοῦντος εἰς τὴν προσήκουσαν αὐταῖς περιωπὴν τὰς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν διοικητικὰς θέσεις. Τοῦ Π. Κωστάκη τὰς μακρὰς ἐκδουλεύσεις ἐκτιμῶσα ἡ Πατρίς ἡμῶν ἐτίμησε αὐτὸν διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ παρασήμου τῶν Ταξιαρχῶν.

Ἰωάννης Μιχάλοδοξα Σούτσος. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἀνδρὸς ἔδυσεν ὁ τελευταῖος ἴσως ἀντιπρόσωπος τῆς παρελθούσης ἱστορικῆς γενεᾶς τῶν φαναριωτῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1812. Ἀνῆκεν εἰς ἔνδοξα ἡγεμονικὰ γένη τοῦ Φαναρίου καὶ ἀληθῶς ὑπῆρξεν ὁ γνησιώτατος καὶ ἐκ γένους καὶ ἐκ παραδόσεων τύπος τοῦ συστήματος τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν αὐτοῦ. Ἦτο πρωτότοκος υἱὸς τοῦ μεγάλου πατριώτου ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Μιχαὴλ Σούτσου τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μιχάλοδοξα Βου καὶ δισέγγονος τοῦ ἡγεμόνου τῆς Μολδαβίας Μιχάλοδοξα Λου, μητρὸθεν δ' ἔγγονος τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας I. Καρατζᾶ. Ὁ νέος ἡγεμονίδης εἶχε λάβει τὴν ἐπιμελημένην ἐκείνην ἀνατροφὴν, ἣτις διέκρινε τοὺς Φαναριώτας, ἀτόχος δ' ἐγκυκλοπαιδικῆς παιδείας, μόλις ἐνηλικιωθεὶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὃ σχεδὸν ἀδιαλείπτως ὑπηρετήσεν ἀπὸ τὸ 1835 μέχρι τοῦ 1862. Γενικώτερον ἀφ' οὗ ὑπηρετήσεν ὑπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ ὡς ἀκόλουθος Πρεσβείας ἐν Λονδίνο, Πετρούπολει καὶ ἐν Παρισίοις μέχρι τοῦ 1843 καὶ ὑπὸ τὸν Κωλέττην, τῷ 1852 διωρίσθη α'. γραμματεὺς Πρεσβείας ἐν Πετρούπολει ὑπὸ πρεσβευτὴν τὸν ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον Ζωγράφον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου διωρίσθη ἐν Πετρούπολει ἐπιτετραμμένος, τῷ δὲ 1859 ἔκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος ὑπουργὸς παρὰ τῇ αὐτῇ Αὐλῇ, ὅπου διέμεινε μέχρι τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1862. Ἐνυμφεύθη τὸ 1841 εἰς Παρισίους τὴν Αἰκατερίνην Κόμησαν Ὁθρέσκοφ, ῥωσίδα χαριτωμένην καὶ ἀνήκουσαν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Ῥωσσίας. Κατὰ τὰς εἰς Ἀθήνας διατριβὰς τοῦ ἀριστοκρατικωτάτου καὶ φιλοξένου τούτου ζεύγους, ἡ οἰκία αὐτῶν ὑπῆρξεν ἐν τῶν περιζητήτων κέντρων τῆς κοινωρίας τῶν Ἀθηνῶν, ἣς κορυφὴ ἦτον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὁ περίβλεπτος

κύκλος τῶν μεγάλων Φαναριωτικῶν οἴκων Ὑψηλάντη, Μουρούζη, Μαυροκορδάτου, Καρατζᾶ καὶ Σούτσου. Εἰς τὸν Ἰωάννην Σούτσον ἀπεδίδετο ἐξ ἀβροφροσύνης ὄχι μόνον παρὰ τῶν ξένων ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμεδαπῶν ὁ τίτλος τοῦ *Πρίγγιου*, καίτοι τὸ Κράτος δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπάρχουσιν τοὺς τίτλους. Ὁ Ἰωάννης Σούτσος ἀφῆκε τέκνα συμπαθῆ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωσίαν, τὸν κ. Δημήτριον Ἰω. Σούτσον καὶ θυγατέρας τὰς κυρίας Ναταλίαν Σούτσου, Ῥωξάνην Καρατζᾶ καὶ Ἑλένην Ἀργυροπούλου, εἶχε δὲ ἀδελφοὺς τὸν Γρηγόριον, διακεκριμένον ζωγράφον, τὸν Γεώργιον, ἀρχαῖον ἀξιωματικὸν τοῦ Ἑλ. στρατοῦ, καὶ τὸν Κωνσταντῖνον, ἀρχαῖον ἀξιωματικὸν τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ, πάντας ἐγκατασταθέντας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἀδελφὰς τὰς κυρίας Ἑλένην Ἰ. Σούτσου, Μαρίαν Ζωγράφου καὶ Ῥαλλοῦν Π. Παπαρρηγοπούλου. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις, τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1892 καταλιπὼν μνήμην ἀνδρὸς φιλόφρονος, φιλοξένου καὶ ἀγαθοεργοῦ.

Γεώργιος Ι. Σούτσος. Συμπαθεστάτη καὶ ἐπιβλητικωτάτη στρατιωτικὴ προσωπικότης τῆς ἡμετέρας πατρίδος ὁ Γ. Σούτσος ἐξετιμῆθη ἐξόχως διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ εἰς τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀλήθειαν. Χαρακτὴρ ἀληθῶς ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων ἐποχῶν, μὴ δυνάμενος ν' ἀναποκριθῆ πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῆς σημερινῆς διαφθορᾶς, ὁπότε καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἀρετὴ μετέλαβε τελείως τῆς κοινωνικῆς ἐξαχρείωσης, ὁσημέραι δ' ἐκλίπουσιν οἱ ἄνδρες τῆς πραγματικῆς ἀξίας, τῆς ἀληθοῦς ἐργασίας, οἱ ἀγωνισάμενοι μετὰ πόνου καὶ συναίσθησος τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀθρόου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, προάγονται δὲ οἱ κεκτημένοι μόνον τὴν εἰδικότητα τῆς δουλοφροσύνης. Ὁ Γ. Σούτσος ἔχει μακρὰν καὶ τιμωτάτην στρατιωτικὴν ἐργασίαν, ὁ βίος του δὲ ὡς καὶ ὁ βίος τοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1890 ἀποβιάσαντος μεγάλου αὐτοῦ συγγενοῦς, τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ ἐπιστήμονος, τοῦ τσακίσι δια τῆς περιφανοῦς συνεργασίας του τιμήσαντος τὰς σελίδας τῆς «Παικίλης Στοᾶς» Ἰωάννου Σούτσου, ἀπλούστατοι ἀμφότεροι, ἄνευ ἀπαιτήσεων, ἄνευ ἐνδόξων γεγονότων, ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν ἐνέχουσι πρὸς μελέτην λαμπρὰς σελίδας, ἐν αἷς διαλάμπει ἡ μεθ' ἱερᾶς εὐλαθείας ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὸ ἔθνος ὑποχρέωσεων, ἐν ἀπάσῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἀκεραιότητι, ἣν ἀγνόητης ψυχῆς καὶ χαρακτῆρος ὕψος μόνον ἐμπνέουσιν. Ἡ ζωὴ αὕτη ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς μεγάλης ἀρετῆς τῆς ἀποβαίνει ὄντως δυσχερεστάτη εἰς μελέτην, διότι ἀληθῶς ἡ σπουδὴ τοῦ βίου τοιοῦτων ἀνδρῶν εἶναι καθαρῶς ψυχολογικὴ μελέτη. Ἡ ἀδυναμία τῆς ἐξιστορήσεως ἐξωτερικῶς μεγάλων πράξεων ἀποκλείει τὸν διθύραμβον, τὴν πομπώδη φράσιν, ἐγκλείει ὅμως ἐν τῇ μετριοφρονεστάτη καὶ εὐγενεστάτη αὐτῆς σιωπῇ ὑψίστας ὑποθήκας πλήρεις διδαγμάτων διὰ τοὺς νεωτέρους.

Ὁ Γ. Σούτσος ἐκ μεγάλου καταγόμενος, ἱστορικοῦ καὶ ἐνδόξου γένους, πολυλαχῶς καὶ διὰ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης, τῶν ὄπλων καὶ τῶν χρημάτων, ὑπηρετήσαντος τὴν πατρίδα, τρίτος υἱὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ Βικτωρίας Σούτσου (τὸ γένος Σκαναβῆ¹), ἐγεννήθη ἐν Ὀδησσῷ τῷ 1824, ἔνθα κατέφυγεν ἡ οἰκογένεια

¹ Πάπος Γ. Σούτσου καὶ πατὴρ Β. Σκαναβῆ εἰσὶν οἱ ἀποκεφαλισθέντες μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἐν Κωνσταντινουπόλει, μνημονεύμενοι δ' ἐν τῷ ποιήματι Ῥήγα τοῦ Φεῤῥαίου.

νειά του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐν τῇ ἐλληρικῇ σχολῇ τῆς Ὁδησοῦ διακούσας τὰ πρῶτα μαθήματα τῷ 1838 κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατετάχθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ὡς ἀνθυπασπιστῆς τῷ 1848. Παραμείνας δύο ἔτη εἰς τὴν α'. τάξιν, καθόσον δὲν ὑπῆρχον ἕτεροι μαθηταί, ὅπως σχηματισθῆ β'. τάξις, δύο δ' ἕτερα ἔτη ἐν τῇ ἐβδόμῃ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαναστατικοῦ τότε κινήματος τῆς σχολῆς, ἧς οἱ μαθηταί ἀπεβλήθησαν ἅπαντες, πλὴν τοῦ Γεωργίου Σούτσου, μηδαμῶς συμμεθεξάντος, πάντοτε δὲ πρωτεύων, ἐξῆλθεν αὐτῆς φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ, ὅτε τῷ 1853 ἐνυμφεῖθη ἐν Ναυπλίῳ τὴν Πηνελόπην Χατηριάδου, θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου ἐξ Ἠπείρου Χατηριάδου καὶ φρουράρχου τότε Ναυπλίου. Κατὰ σειρὰν τῷ 1857 προήχθη εἰς ὑπολοχαγόν, τῷ δὲ 1862 εἰς λοχαγόν. Ταγματάρχης ἐγένετο τῷ 1877, μετὰ τριετίαν γινόμενος ἀντισυνταγματάρχης, τῷ δὲ 1886 συνταγματάρχης, τιμηθεὶς πλὴν ἄλλων ξένων παρασήμων καὶ διὰ τοῦ ἐλληνικοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν. Ὁ Γ. Σούτσος κατ' ἀρχὰς ὑπηρετήσας εἰς τὰς διευθύνσεις τοῦ μηχανικοῦ, διετέλεσεν ὑπασπιστῆς τοῦ βαυαροῦ στρατηγοῦ Χάν, μεθ' οὗ πιστὸς πάντοτε εἰς τὸν ὄρκον του καὶ μηδὲνως συμμεριζόμενος τὴν κατὰ τοῦ αἰοιδίου βασιλέως Ὁθωνος στάσιν πρὸς ἀποδίωξιν αὐτοῦ, ἠγωνίσθη κατὰ τὴν Ναυπλιακὴν ἐπανάστασιν, καθ' ἣν ἀπροσδοκῆτως ἐσώθη ἐκ τῆς ἐκραγείσης βόμβας, διευθυνθείσης εἰς τὸ δωμάτιον εἰς ὃ ἐργάζετο.

Ἄφ' ἧς ἐποχῆς προβιβάσθεις ὁ Γ. Σούτσος ὡς λοχαγὸς ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις, ὁ βίος του οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρξεν ἢ σειρὰ ὑπηρεσιῶν πολυτιμοτάτων ἀλλ' ἀφανῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν πατρίδα. Ἀφοσιωθείς εἰς τὴν θετικωτάτην τῶν ἐπιστημῶν, τὰ μαθηματικά, τὴν μηχανικὴν, ἐργάσθη ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ὡς τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, ὡς τμηματάρχης τῶν δημοσίων ἔργων, ὡς διευθυντῆς τῶν σπουδῶν ἐν τῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ὀλόκληρον ὡς πρόεδρος τοῦ α'. Διαρκoῦς Στρατοδικεῖου ἐξειδίκασε πλέον τῶν 7,000 δικῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰς περιφήμους τῆς Κούτρας, Πατσοῦ κλπ. Ἐξέοχος στρατιωτικῆ δρᾶσις τοῦ Γ. Σούτσου ἐν τῇ προεδρείᾳ τοῦ Στρατοδικεῖου καὶ αἱ μοναδικαὶ ἐκδουλεύσεις αὐτοῦ ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ Σχολῇ, ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως καὶ βελτιώσεως τῆς ὁποίας ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ζωῆς του ἠργάσθη καὶ ἐμερίμνησε, πολλὰκις πεφωτισμένως διευθύνων ταύτην, ἐν ἧ δ' ἐν ὑπερηφάνῳ ἐνθουσιασμῷ εἶδε πανηγυριζομένην ὀλόκληρον εἰκοσιπενταετίαν χρησιμοτάτης αὐτοῦ διδασκαλίας ἐν αὐτῇ, ἀποτελοῦσιν ἀληθῶς τὸ λαμπρότερον μνημεῖον τοῦ μακροῦ καὶ διαπρεποῦς βίου τοῦ ἀνδρός. Αἰφνῶς ἀπέθανε τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1892, τὸν δὲ θάνατόν του ἡ ἐλληνικὴ κοινὴν δικαίως ἐθρήνησε, διότι ἀληθῶς ἀπώλεσεν ἄνδρα ἐξόχου θελήσεως καὶ ἀκεραϊότητος, στρατιώτην τοῦ καθήκοντος, ὅπερ ὀλίγιστοι ἐδιδάχθησαν σήμερον νὰ σέβωνται καὶ ν' ἀγαπῶσιν.

Περικλῆς Ἀναργύρου Πετράκης. Υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Ἀναργύρου Πετράκη, τοῦ πρώτου Δημάρχου Ἀθηναίων, ἐγεννήθη τῷ 1832. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνδρός ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀρχαιότερων τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὑπέροχον καταλαβούσα θέσιν καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων μεγάλως δρᾶσασα ἐν

τῆ περιόδῳ τῆς ἀναπλάσεως τῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας, πολλαχῶς δ' εὐεργετήσασα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τοιοῦτου παναρχαίου ἀρχοντικοῦ Ἀθηναϊκοῦ οἴκου καταγόμενος ὁ Π. Πετράκης, εὐπατριδὴς ἀληθῆς τὸ γένος τὴν ἀγωγὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἦτο μία τῶν συμπαθεστέρων μορφῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας. Ἄριστα ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ἑλλάδι καὶ Γερμανίᾳ, δὲν ἤσκησε τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἀφοσιωθεὶς ἐνωρίτατα εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ 1862 κυρίως εἰσῆλθεν, ἔκτεθεις ὡς ὑποψήφιος πληρεξούσιος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, κατόπιν δ' ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πολιτευόμενος. Πολλάκις γενόμενος βουλευτῆς, ἐχρημάτισε καὶ ὑπουργὸς δις ὑπὸ τὸν Κουμουνδούρον, τὸ πρῶτον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, μετέπειτα δὲ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ναυτικῶν. Μετὰ τινῶν ἐτῶν ἀποχῆν ἐκ τῆς πολιτικῆς, ἐξελέγη αὖθις πολλάκις βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς, τελευταῖον δὲ ἰδιωτεύων διωρίσθη Βασιλικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ, κληθεὶς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη, οὗ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Κουμουνδούρου ὑπῆρξεν ἐκ τῶν εἰλικρινεστέρων πολιτικῶν φίλων. Εἴτε κατέχων ἀξίωμα ἐν τῇ Πολιτείᾳ ὁ Π. Πετράκης, εἴτε ἰδιωτεύων, ἀείποτε ὡς μέλος διαφόρων ἐταιριῶν καὶ ἰδρυμάτων, εἰργάσθη πάντοτε μετὰ ζήλου, νοημοσύνης καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς συντρέχων καὶ ἐνισχύων πάντα χρήσιμον σκοπόν.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Π. Πετράκη δὲν ἐστερήθη τὸ ἔθνος πολιτευομένου πρωτοστατοῦντος εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας, ἀληθῶς ὅμως ἀπώλεσε χρηστότατον πολιτευτὴν, ἐκτάκτου ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπότητος ἄνδρα, οὗ ἡ ἀκραιφνὴ σταθερότης εἰς τὰς ἀρχάς, ἅς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ πολιτικοῦ του βίου ἐνεκοιπώθη, παρέμεινε πράγματι, ἀληθὲς ὑπόδειγμα ἀφοσιώσεως καὶ φιλοπατρίας. Ὁ Π. Πετράκης, πρὸς τὴν ὠραιότητα τῆς μορφῆς τοῦ ὁποῦο ἡμιλλᾶτο ἡ ἄκρα αὐτοῦ εὐγένεια, διανύσας βίον ἀρμόζοντα εἰς τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις του, ζωὴν, ἧς καὶ ἡ ἐλαχίστη σελὶς ἀποτελεῖ συναρμολογὴν ἀδιάσπαστον θαλαρῶν ἀναμνήσεων γενναιοφροσύνης καὶ ἀγαθότητος καρδίας, ἔκλεισεν ἀτυχῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου του, ἀποθανὼν ἄγamos καὶ ἄνευ ἀπογόνων. Οὕτω διὰ τῆς τελευτῆς τοῦ χρησιμωτάτου ἀνδρὸς σθένεται περίβλεπτος εἰς τὴν χώραν οἰκογένεια, μόνον δὲ ζῶν μνημεῖον τοῦ ὀνόματος τῆς μεγάλης οἰκογενείας Πετράκη μένει εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἡ φερώνυμος μονὴ τῶν Ἀσωμάτων εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, ἣν ἀνήγειραν καὶ ἐδιοίκησαν ἐπὶ γενεὰς πολλάς οἱ πρόγονοι τοῦ Περ. Α. Πετράκη. Αἰφνιδίως ἀπέθανε τὴν νύκτα τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1892.

Διομήδης Διαμάντης. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Δ. Διαμάντη ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἀπώλεσεν ἐν τῶν ἀρίστων αὐτῆς μελῶν, ἡ ἐπαρχία τῶν Θεβῶν ἰδίᾳ προσφιλῆ γόνον, τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ἐγκαλλώπισμα, τὸν διαπρεπέστερον αὐτῆς πολίτην, πολιτικὸν ἀρχηγὸν καὶ ἐκλεκτὸν ἀντιπρόσωπον, τὸ δικανικὸν βῆμα δόκιμον παραστάτην καὶ θερμὸν τῶν ἀδικουμένων συνήγορον, ἡ δὲ πολιτεία ἐνάρετον καὶ χρησιμώτατον λειτουργόν, φιλοτίμως καὶ ἐν νόμῳς ὑπηρετήσαντα τὴν ἡμετέραν πατρίδα, τύπον ἀληθῆ συμπαθεστάτου καὶ εἰλικρινεστάτου εὐπατρίδου, ἀνδρὸς δυναμένου νὰ παράσχη πολυτιμότερας ἐκδουλεύσεις ἐν καταστάσει πραγμάτων ἐννομητέρα καὶ πατριωτικώτερα.

Ὁ Δ. Διαμάντης εἶχε τὸ γένος ἐκ τῶν ἱστορικῶν Θεβῶν, ἔνθα εἶδε τὸ φῶς

τὸ 1843. Υἱὸς Θηβαίου προκρίτου, διακριθέντος πολλάκις ὡς βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν καὶ μητροῦς, καταγομένης ἐκ τῆς ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῶν Μηλαϊτῶν, θυγατρὸς τοῦ ἐκ τῶν ἠρωϊκῶν Ψαβρῶν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος μέλους τῆς ἀντικυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς ἀοιδίμου Μ. Μηλαΐτου, ἔτυχεν ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, ἐκπαιδευθεὶς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ὅσον ὀλίγοι τοῦ ἁμοταγῶν αὐτοῦ, καὶ μετουσιωθεὶς ὅτι ὠραῖον καὶ εὐγενὲς ἔχει ὁ εὐρωπαϊκὸς βίος, διασώσας δὲ πάντοτε ἀγνόν τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀρετὴν τὴν Ἑλληνικὴν. Ἡ μήτηρ τοῦ Δ. Διαμάντη εἶδεν τοὺς γεννητόρας αὐτῆς οὐ μόνον κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως περιφανὲς ὑποδουσαμένους πρόσωπον, τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου αὐτοῦ Ἰωάννου Μηλαΐτου διακριθέντος κατὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Καποδιστριαίου μετέχοντας τῆς τότε ἐπὶ μικρὸν κυβερνησάσης τὴν Ἑλλάδα ἀντιβασίλειας. Ὑπὸ τοιοῦτους οἰωνοὺς ἀνατραφεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τοιαύτας οἰκογενειακὰς παραδόσεις βιώσασα, ἐνέπνευσε ἐν τῷ Δ. Διαμάντη, διαπλασθέντα οὕτω τελείως εἰς ἄνδρα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀξιόζηλον, τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, ἐκληρονόμησε δ' εἰς αὐτὸν τὰς ἀρετὰς τῆς μεγάλης αὐτοῦ οἰκογενείας.

Συζευχθεὶς τὴν ὠραίαν καὶ ἄριστα ἀνατεθραμμένην θυγατέρα τοῦ ἀειμνήστου γερουσιαστοῦ Δ. Χατζίσκου, ἐγγονὴν δὲ τοῦ Κωλέττη, τὴν προσφιλῆ τῆς βασιλείσης Ἀμαλίας ἀμφίπολον (κυρίαν τῆς τιμῆς) κατὰ τὴν ἐξορίαν αὐτῆς ἐν Γερμανίᾳ, κατέστησε τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγλάισμα εὐρωπαϊκῆς μὲν λεπτότητος καὶ φιλοκαλίας, ἑλληνικῆς δ' ἀρετῆς καὶ φιλοπονίας. Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ ἴδωσιν ἢ νὰ ξενισθῶσιν ἐν τῷ ἐν Θήβαις οἴκῳ τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρός, οὐδέποτε θὰ λησμονήσωσι τὴν ἔμμουσον ἀρμονίαν τῶν δύο εἰσέτι ἀσυμβιβάστων ἀντιθέσεων καὶ ἀπροσεγγίστων ἄκρων, τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, οἵτινες ἔλαμπον συγκερασμένοι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θηβαίου εὐπατρίδου καὶ τῆς εὐγενοῦς θυγατρὸς τοῦ ἀοιδίμου ὑπουργοῦ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Τὰ ὑπέροχα χαρίσματα καὶ τὴν παιδείαν τοῦ Δ. Διαμάντη τιμῶντες οἱ Θηβαῖοι ἐξελέξαντο αὐτὸν ἀντιπρόσωπον τὸ πρῶτον τὸ 1875 καὶ δεῦτερον τὸ 1884. Ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ ἠκούσθη πολλάκις ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐπὶ σπουδαίων ζητημάτων, σπουδάσας δ' ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Ἑλλάδι, Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ καὶ ἀναδειχθεὶς διδάκτωρ, δὲν ὤκνησεν ὁ Δ. Διαμάντης νὰ διεκρινίσῃ διὰ σοβαρῶν μελετῶν καὶ πραγματειῶν, ἰκανῶς ἐνδιαφέροντα ἐπιστημονικὰ ζητήματα. Ἐν τῇ πολιτικῇ, ὡς ἐν τῷ βίῳ, διασώζων ἰδίᾳς εὐγενεῖς ἀρχάς, ἀνεφάνη ἀληθὴς εὐπατρίδης καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ. Διάδοχος τῆς πατρικῆς ἐπαρχιακῆς ἰσχύος, ὡς βουλευτῆς δὲν ἐπεδίωξε τὴν συνήθη διεφθαρμένην πολιτικὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ διέσωσε τὴν ἰδίαν ἀρετὴν, εἰλικρινὲς παρέχων διὰ τοῦ συντόμου ἀλλὰ διακεκριμένου πολιτικοῦ βίου του παράδειγμα, ὅτι τὸ πολιτεῦσθαι, οἷον κατέστησεν αὐτὸ ἡ πολιτικὴ παρ' ἡμῶν, εἶναι οὐ μόνον ἀλλότριον καὶ ξένον τῆς ἡθικῆς ἀλλὰ καὶ ἀμειλίκτως πολέμιον. Τὸ 1885 ὁ Δ. Διαμάντης διορισθεὶς νομάρχης Κερκύρας διέκριθη ἐπὶ σπανίᾳ πολιτικῇ χρηστότητι, διοικητικῇ ἰκανότητι καὶ γενναίᾳ φιλοπατρίᾳ, ὁμολογεῖται δ' ἀληθῶς, ὅτι τὸ πρῶτον ἡ Κέρκυρα μετὰ τὴν ἔνωσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πολυκλαύστου ἀνδρός, εἶδεν ἀντιπρόσωπον τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἄξιον ἑαυτῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 12ν Ἰουλίου

1891 ταφείς ἐν Θήβαις κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐντολήν, ἦν ὡς τελευταίαν ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Θηβαϊκὸν λαὸν κατέλιπεν, ἀπαίτησιν δὲ ὁμόθυμον τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, ὅπως περικλείσῃ εἰς τοὺς ἰδίους τῆς κόλπους τὸν νεκρὸν τοῦ εὐγενεστέρου αὐτῆς τέκνου.

Ἄνδρέας Καλίνσκη. Ἡ «*Ποικίλη Στοά*» δημοσιεύουσα μόνη ἐξ ὄλων τῶν ἐλληνικῶν ἡμερολογίων καὶ Συγγραμμάτων πιστοτάτην εἰκόνα τοῦ *Α. Καλίνσκη* παρέχει ἐν ταύτῃ καὶ τὸ ἀκριβέστερον περὶ τοῦ ἀνδρὸς βιογραφικὸν σημεῖωμα, καθ' ὅσον τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσαι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου καὶ μετέπειτα δημοσιευθέντα ἐν τῷ συνόλῳ περιέλαβον μεγίστας ἀνακριθείας, κυρίως ὡς πρὸς τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς ζωῆς τοῦ *Α. Καλίνσκη*. Ἐγενήθη κατὰ τὸ 1806 ἐν Βίλνα τῆς Πολωνίας ἐξ εὐγενῶν γονέων καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς πόλεως ταύτης τὰ νομικά. Αἱ ἡμέραι τῆς νεότητος τοῦ *Α. Καλίνσκη* ὑπῆρξαν αὐτόχρημα θεαλλώδεις. Ἄμα τῇ ἐκρήξει τῆς Πολωνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830 κατετάχθη ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὰ σχηματισθέντα τότε σώματα τῶν λογοφόρων καὶ παρακολουθήσας τὰς περιπετείας τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης ἔλαβε μέρος εἰς τὰς πλείστας μάχας. Τότε προσβιβάσθη εἰς ἀξιωματικόν, προγραφείς δὲ μετὰ τὴν ἀτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἐπαναστάσεως, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ ἔφιππος εἰς Βιέννην. Ἐνταῦθα ἔζησεν ὑπὲρ τὸ ἔτος μετὰ τῶν ἐπιλοίπων Πολωνῶν φυγάδων, φοβούμενος τὰς ἐνεργείας τῆς Ῥωσικῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἀποπεμφθῶσιν οἱ φυγάδες εἰς Ἀμερικὴν, καὶ αἰσθανόμενος ἰδιαίτεραν στοργὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἤκουσε τὰς προτροπὰς τοῦ πρίγκιπος Τσιατορίσκη, ὅστις συνεβούλευεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς Βέλγιον, καθ' ὅτι ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἔλεγεν ὁ πρίγκιψ, δὲν ὑπῆρχον εἰμὴ πειραταὶ καὶ λησταί, τούναντιόν δ' ἀπήντησεν αὐτῷ ὅτι προτιμᾷ νὰ γείνη πειρατῆς καὶ ληστῆς παρὰ νὰ ἐξακολουθῇ συζῶν μὲ τοὺς δημοκράτας Πολωνοὺς, τοὺς ὁποίους δικαίως ἐθεώρει ὡς τοὺς καταστροφεῖς τῆς Πολωνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἀπελθὼν εἰς Τεργέστην ἐπεβιβάσθη ἐπὶ ἰστιοφόρου πλοίου καὶ ἀπεβιβάσθη κατὰ τὸ 1832 εἰς Μονεμβασίαν. Ἐντεῦθεν μετέβη εἰς Ναύπλιον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ καταταχθῇ ἐν τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ βαθμοῦ του, ἐκεῖ δὲ σχετισθεὶς πρὸς τὸν *Ε. Ἀργυρόπουλον*, ἐξέμαθε, μετὰ πολλοῦ ἔρωτος ἐπιδοθείς, τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν, καθ' ὅσον ἦτο κάτοχος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς, λατινικῆς, γαλλικῆς, ῥωσικῆς, γερμανικῆς καὶ ἀγγλικῆς. Πρὸ 10ετίας ἐν ἡλικίᾳ 76 ἐτῶν ἐξέμαθε μόνος τὴν Δανικὴν, ἵνα βοηθῇ τὸν βασιλέα. Ἀποδεχθεὶς ἵνα ὑπηρετήσῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, πρὸς ἣν εἰλικρινῆς ἀγάπη διεθέρμαινε τὰ στήθη του, διωρίσθη τὸ πρῶτον ὑπάλληλος ἐν τῷ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ ἐλεγκτικῷ συνεδρίῳ, ἔνθα ἔμεινε ἕως τῆς ψηφίσεως τοῦ περὶ αὐτοχθόνων καὶ ἑτεροχθόνων νόμου. Τότε ὁ *Λὰν* αὐστριακὸς πρόξενος ἐν Σύρῳ καὶ πολλὸ γνωστὸς τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος συνέστησε θερμῶς τὸν Καλίνσκη εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις προσέλαβεν αὐτὸν ὡς γραμματεᾶ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ του γραφείῳ, οὗτινος προϊστάτο ὁ Βεντλάντ. Ὁ Καλίνσκης θεωρῶν πλέον τὴν Ἑλλάδα ὡς δευτέραν πατρίδα του καὶ λαθῶν σύζυγον ἐλληνίδα τὴν θυγατέρα τοῦ Παναγιώτου Σέκερη. Ταμίου τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, παρέμεινεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι καὶ μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ὁθωνος.

Κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν ὁ Δημήτριος Τριγγέτας σύγγαμβρος τοῦ Καλίνσκη καὶ στρατιωτικὸς διοικητῆς τῶν ἀνακτόρων ἐκράτησεν αὐτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ,

χάρις δ' εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ Ἀ. Καλίνσκη διεσώθη ἡ ἐπίσημος ἀλληλογραφία τοῦ Ὄθωνος, τὴν ὁποίαν ἐζήτηει νὰ λάβῃ ἡ Βαυαρικὴ κυβέρνησις καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐπίσης ὀφείλεται ἢ μὴ δημοσιεύσεις, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἐπεζήτηει ἡ ἐθνοσυνέλευσις.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εὗρεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, μετὰ μικρὰν δὲ ὑπὸ τὸν κόμητα Σπόνεκ ἐργασίαν, τῇ θερμῇ συστάσει τοῦ Βούλγαρη καὶ Ζαΐμη προσέλαβεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Ἀφθονίδου, ταμίου τοῦ βασιλέως, ἀνετέθη τῷ Καλίνσκη προσωρινῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ ταμείου του, μετὰ δὲ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Οἰκονομίδου ἀπένευμεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς τὰ καθήκοντα καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἰδιαιτέρου τοῦ γραμματέως. Ὑπηρετήσε ὑπὸ τὸν Ὄθωνα 19 ἔτη καὶ 30 ἔτη ὑπὸ τὸν Γεώργιον, ἡ δὲ ἀρχὴ του ὑπῆρξε τὸ λάθε βιώσας.

Καὶ ὄντως ἡ ἀρχὴ αὐτῆ τοῦ λάθε βιώσας ὑπῆρξεν ὁ λόγος, δι' ὃν ἡ ἑλληνομάθεια καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ Καλίνσκη δὲν ἐγένετο ποτὲ γνωστὴ παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἑλλίαν σχετικούς. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του πλεῖστοι ἑλληνες συγγραφεῖς πολυειδῶς σχολιασμένοι καὶ διάφορα λεξικά ἑλληνογερμανικά καὶ ἑλληνογαλλικά ἐν οἷς πλήθος λέξεων εἶνε προστεθειμέναι, ἄλλαι συμπληρωμέναι καὶ ἄλλαι μετὰ προσθηκῶν καὶ διορθώσεων, ἀνευρέθη δὲ καὶ λεξικὸν ἑλληνογερμανικὸν ἴδιον αὐτοῦ σχεδὸν τέλειον. Μικρὸν δεῖγμα τῆς μεγάλης ἐργασίας, ἀγνωστού φιλομαθείας καὶ ἀξίας τοῦ ἀνδρὸς ταύτης εἶνε καὶ οἱ ὄροι, οὓς αὐτὸς εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Βαρβάτη συνεργασθεὶς παρέθηκεν. — Ἡ ὁμιλία τοῦ Ἀ. Καλίνσκη ἦτο πάντοτε πλήρης παρατηρήσεων καὶ ἀποφθεγμάτων ἐκ τῶν ἑλλήνων συγγραφέων. Ἴδιως δὲ εὐχαρίστησιν εὗρισκεν ἀναφέρων χωρία ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Ἱπποκράτους, τῶν ὁποίων μάλιστα, πολλὰ ἀξιώματα καὶ πολλὰς συμβουλίας, εἶχεν ὡς ἀξιώματα αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸν καθημέραν βίον.

Ὅ,τι ὅμως εἰς πᾶσαν οἰανδήποτε ὁμιλίαν αὐτοῦ προσέειπε χάριν τινὰ καὶ γόητρον τι ἰδιάζον, ἦτον ἡ ἐπιθυμία, ἣν εἶχε καὶ ἡ προσκόθεια ἣν κατέβαλλε, ἵνα πάντα τὰ νεώτερα ζητῇ νὰ ἐξαρτήσῃ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς διανοίας, ἐξ οὗ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ εἶτε οἰκογενειακὸν εἶτε δημόσιον βίον ἐζήτηει νὰ ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὰς ἀρχάς, ἃς εἶχε πορισθῇ ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ τὰς ἰδίας πράξεις καὶ τὴν ἰδίαν συμπεριφορὰν νὰ στηρίξῃ εἰς ἀποφθέγματα ἑλληνικά, ἔστιν ὅτε καὶ ἐκ τοῦ νεωτέρου λαοῦ προερχόμενα.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀ. Καλίνσκη ἐξέλιπεν εἰς τῶν μᾶλλον χαρακτηριστικῶν τύπων τῆς ἡμετέρας πατρίδος, συμπαθεστάτης προσωπικότης, καταναλώσασα τὸν βίον αὐτῆς ὑπηρετοῦσα τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Βασιλείαν, ἡ ζῶσα ἱστορία τῆς Αὐβίου ἀμφοτέρων τῶν δυναστειῶν. Ἐν τῇ νεωτέρᾳ πολιτικῇ ἱστορίᾳ συνεδέθη τὸ λιγὸς ἀμφοτέρων τῶν δυναστειῶν. Ἐν τῇ νεωτέρᾳ πολιτικῇ ἱστορίᾳ συνεδέθη τὸ λιγὸς ἀμφοτέρων τοῦ ἀνδρὸς ὄνομα διὰ σειρὰς πολυτίμων πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπηρεσιῶν, πράγματι δὲ ὁ Ἀ. Καλίνσκη, ἐμβριθῆς καὶ πεπειραμένος γνώστης τῶν συνταγματικῶν ἀρχῶν, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς μὲν, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους ἐθεράπευσε τὸ γόητρον τῆς βασιλείας μετ' εὐλαβοῦς πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Ἀπέθανεν αἴφνης τὴν 16ην Ἰουλίου 1893.

Ἀλέξανδρος Γ. Κυριακός. Τύπος ἀληθοῦς Ἑλληνοσ πατριώτου καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς παραδόσεις, παλαιᾶς δόξης καὶ μεγαλείου ἀνὴρ,

ὑπὸ τὸ ἀπλοϊκὸν τῆς γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος ἔνδυμα ἐνέκρυπτε ἀληθῆ ἀξίαν καὶ ἀρετὴν, ἣν οὐδέποτε ἀπεκάλυψεν ἢ ἄκρα μετριοφροσύνη του, ἐμπνέουσα αὐτῷ ἀποστροφὴν πρὸς τὴν συνήθη ματαιοφροσύνην καὶ τὴν πρωταγωνιστοῦσαν παρ' ἡμῖν καινότητά, ἀπέναντι τῆς ὁποίας προὔτιμα νὰ κρύπτη τοὺς θησαυροὺς τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ γνώσεων. Οὕτω ὀλίγιστοι ὑπὸ τὴν ἀπέριττον ἀλλ' ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κυριακοῦ ἀνεγνώρισαν τὸν νομικόν, τὸν φιλόλογον, τὸν ἀρχαιογνώστην, τὸν λάτρην τῆς ἐπιστήμης καὶ πάσης ἐθνικῆς ιδέας, διότι ἀληθῶς ξένος καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν περιβάλλουσαν τὸν κόσμον τῶν σημερινῶν χρόνων κοινωνικὴν ἀτμόσφαιραν, παρῆλθε δίκην ἑδοιοῦρου σχεδὸν ἀφανῆς, ἄγνωστος τὸν βίον εἰς τοὺς περισσοτέρους, τοὺς εἰθισμένους ἐν τῷ θορῶφι ἐπιπλάστου δόξης καὶ τῷ ζῶφι ἠθικῆς καταπτώσεως ν' ἀποδίδωσι τοῦ θαυμασμοῦ των τὰ ἐγκώμια καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας των εἰς πρόσωπα, ἐστερημένα τῆς ἀγνῆς φιλοπατρίας καὶ τοῦ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὰς ἀληθεστέρας αὐτῆς πηγὰς, ὅστις διέκρινε τὸν ἐνάρετον καὶ ἔνθουον πατριώτην ἐκεῖνον ἄνδρα.

Ὁ Ἄ. Κυριακὸς ἕγγονος τοῦ Πανάγου Κυριακοῦ ἐκ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς οἰκογενείας του ἐνεπνεύσθη διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς τὰς ἐξόχους ἐκεῖνας ἀρετάς, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ θεμέλιον ὑγιοῦς ἠθικῆς διαπλάσεως καὶ χρησιμεύουσιν ὡς ἄγκυρα ἀσφαλείας καὶ σωτηρίας εἰς τοὺς κλύδωνας τοῦ πολυκυμάντου βίου. Ὁ Πανάγος Κυριακὸς ἀνήκων εἰς ἓνα τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκῶν τῆς Μεσσηνίας, προεστὼς τῶν Καλαμῶν, εἴλκυσε δικαίως ἐν τοῖς πρώτοις τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἑταριστῶν, μυήτας μετέπειτα τὸν ἡγεμόνα τῆς Μάνης καὶ γενόμενος τὸ κέντρον τοῦ πατριωτικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς περὶ τὴν χώρας. Τοιαύτην κατέχων θέσιν, ἐπέσυρε τὴν ὑποψίαν τῶν αἰτούντων ἐγγύησιν κατὰ τῆς παρασκευαζομένης ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως δυναστῶν, αὐθορμητῶς δὲ προσηνέχθη ὡς ὁμηρος μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς Πελοποννήσου ἀρχιερέων καὶ προεστῶτων, μεθ' ὧν ἀπαχθεὶς εἰς Τρίπολιν, ἐβρίθη εἰς τὰς φυλακάς, ἐξ ὧν μετὰ ἐνεναμήνου βασιάνου ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὴν ἄλωσιν ταύτης, ἵνα ταχέως ἀπέλθῃ προάγγελος πλέον καὶ μάρτυς τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως. Τοῦ πατρὸς δὲν ἐδείχθησαν κατώτερον οἱ υἱοὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν ὁ Γεώργιος Κυριακὸς, ἐκ τῶν ὀλίγων εὐπαιδευτῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ἀλεξάνδρου, συνέταξε τὸ πρῶτον τελωνιακὸν δασμολόγιον. Ὁ Ἀλέξανδρος Γ. Κυριακὸς δὲν ἤτο μὲν θρόμμα τῆς μεγάλης γενεᾶς, ἐδείχθη ὅμως γνήσιος διάδοχος τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῶν ἀρετῶν ἐκείνης. Τυχῶν ἰδιαζούσης ὅλης μορφώσεως, ἀσχοληθεὶς δ' οὐ μόνον εἰς νομικὰς μελέτας ἀλλὰ καὶ φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς, κατήρτισεν ἑαυτὸν ταμεῖον γνώσεων σοφῶν καὶ ὑγιῶν, δυνάμενος ἀληθῶς, ἐὰν ἄλλως ἐχρησιμοποίει ταύτας, ν' ἀποβῇ κατὰ πολὺ εὐεργετικώτερος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ πολλῶν ἄλλων ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπιστημόνων. Ἀτυχῶς ἡ μέχρι ὑστάτης πνοῆς λαμπρύνασα τὴν ἀρχαϊκωτάτην ζωὴν του ἀκραϊνῆς αὐταπαρνησία τοῦ ἀνδρὸς κατέλιπε ἀπαρατήρητον τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ παραδειγματικὴν φιλοπατρίαν του. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃν Νοεμβρίου 1892.

Ἀλέξανδρος Ι. Κατακουζηνός. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὀλίγιστοι βαθύτερον ἡσθά-

νοντο τὴν Μουσικὴν ἢ μηδαμῶς ἔβλεπον ἀνυψουμένην τὴν ψυχὴν των εἰς τὰς πτέρυγας τῆς ἁρμονίας τῆς, τῆς εἰς κόσμους ἄλλους ὀδηγούσης, ἔνθα, φεύγων τις τὴν καθημερινὴν πεζότητα, δύναται ν' ἀπολαύσῃ τὰ θεληγητρα, ἅτινα διανοίγει ἢ καλλιτεχνία, ὁ Α. Κατακουζηνὸς πολυτίμως συνετέλεσε καὶ τελεσφόρως εἰργάσθη, εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ παρ' ἡμῖν αἰσθηματος. Δυστυχῶς ἐνωρίτατα ἐλησμονήθη ὁ ἀνὴρ, διότι ἀποστραφεὶς τὸν συνήθη θόρυβον καὶ ἀφήσας νὰ διαβρέυσῃ ἡρεμος καὶ ἀθόρυβος ὁ καλλιτεχνικὸς βίος του, ἔζησε πάντοτε ἐν τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐκείνῃ μετριοφροσύνῃ, ἣτις ἐπεκράτει ἐν τῷ φιλοσοφικῷ αὐτοῦ πνεύματι, μακρὰν πάσης τύρβης, μὴ ἐκτιμηθεὶς δέ, ὅσον ἔπρεπε ζῶν καὶ νεκρὸς ἐτιμήθη διὰ τῆς παγερᾶς ἀδιαφορίας τοῦ Ἑλλήν. Δημοσίου, ὅπερ ἐν ἐξάλλῳ πλέον ἐνθουσιασμῷ συνείτησε νὰ παρακολουθῇ τοὺς θερινοὺς θριάμβους τοῦ πρώτου τυχόντος συνθέτου ἀνουσίου κωμαιδουλλίου, ἢ νὰ στέφῃ ἐν ἐλαφρᾷ προθυμίᾳ τὴν κεφαλὴν τῶν ἐπιτηδεῖως ἀποσπώντων τοῦ θαυμασμοῦ του τὴν ἔκλαμpron λάμπιν.

Γεννηθεὶς τῇ 16ῃ Μαρτίου 1824 ἐν Τεργέστῃ, ἔνθα οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶχον καταφύγει ἐκ Σμύρνης, ἐνεκεν τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως, ἕγγονος τοῦ περικλεοῦς διδασκάλου τοῦ γένους Κ. Κούμα, ἰδιάζουσας ἀρχῆθεν ἐπέδειξτο κλισίαν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ποίησιν καὶ τὴν Μουσικὴν. Τὰς πρώτας μουσικὰς γνώσεις διδάχθεις ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Δ. Διγενοῦς, ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιους καὶ Βιέννην, ἔνθα φύσις ἐνόλφω εὐγενῆς καὶ ποιητικῆ, ἐπέδωθη ὀλοψύχως εἰς τὴν μελέτην τῆς Μουσικῆς, ἣν μετὰ λαμπρὰς σπουδὰς κατόπιν εὐδοκίμως ἐδίδαξε, πλείστα ἔργα Μουσικὰ δημοσιεύσας καὶ πλείστα ἄσματα μελοποιήσας, δημοτικὰ ἔκτοτε καταστάνατα. Ἐν Βιέννῃ τῷ 1844 ἐποίησατο τὸ πρῶτον βῆμα διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς τετραφωνίας εἰς τὴν Ἑκκλ. μουσικὴν, καταρτίσας δὲ χορὸν, ὃν ἐδίδαξε τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἑκκλ. μελωδίας, διηύθυνε τοῦτον ἐπὶ ὀλόκληρον δεκαεπταετίαν. Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν τῆς Ὀδησοῦ εἰσήγαγε τὴν τετραφωνίαν τῷ 1861 εἰς τὴν αὐτόθι Ἑλλην. Ἐκκλησίαν, ἐνταῦθα δ' ἐλθὼν καὶ κληθεὶς εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ χοροῦ τῶν Ἀνακτόρων τῷ 1870, πρῶτος εἰσήγαγε τὴν Ἑκκλ. τετραφωνίαν ἐν Ἑλλάδι. Ἀφιλοκερδῶς ἐργασθεὶς ὁ Α. Κατακουζηνὸς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑκκλ. μουσικῆς καὶ διαπρέψας παρ' ἡμῖν ἐπὶ μουσικῇ μορφώσει, ἀφ' οὗτου συνέστη ἐν Ἀθήναις τὸ Ὁδεῖον διετέλεσεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ ἀκούραστος αὐτοῦ Ἐφορος, ὁ πρῶτος ἀρωγός, ὁ πολυτιμώτερος εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα προστάτης.

Ἐὰν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Α. Κατακουζηνοῦ ἡ ἀραιὰ χορεία τῶν ὀλιγίστων παρ' ἡμῖν ἐπιτυχῶς θεραπευόντων τὴν Μουσικὴν καὶ μετὰ στοργῆς ὑπὲρ αὐτῆς ἐργαζομένων, ἀπεστερήθη ἐνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ δραστηριωτάτων αὐτῆς μελῶν, καὶ ὁ κόσμος τῶν Ἑλλήν. Γραμμάτων ἀπώλεσεν ἐν ταυτῷ χρησιμώτατον λόγιον καὶ δόκιμον ποιητὴν, κατὰ διαφόρους καιροὺς δημοσιεύσαντα Συλλογὰς ποιημάτων μετ' αἰσθηματος πολλοῦ γεγραμμένων, μέχρι γήρατος δ' ἐν ἐνθουσιασμῷ συνεχίσαντα τὴν πολυτίμον αὐτοῦ ἐργασίαν, χάριν τῆς τρυφερᾶς ἰδίως ἡλικίας, ὅπερ ἦς γράφων ἐν καθαρᾷ καὶ χαριεστάτῃ γλώσσῃ, ἐγένετο ὁ κατ' ἐξοχὴν Ποιητὴς καὶ ὁ τελειωτὴς τῶν Παιδικῶν Ἀσμάτων. Ὁ Α. Κατακουζηνὸς ἔγραψε ποικίλας ἄλλας διατριβὰς καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς διορθώσεως τῆς γραφο-

μηνής γλώσσης, ἕτερα ἔργα ἕμμετρα λυρικά καὶ διηγηματικά, ἐδημοσίευσεν δὲ τὰ Ἑλεγεία του, τὸν Ἦδον τοῦ Δημίου, τὸν Τειρεσίαν, τὸ Σοῦλι καὶ τὸ Ἐρωτικὸν Χαρτοφυλάκιον, συλλογὴν αἰσθηματικῶν ποιημάτων, ἐν εἶδει ἡμερολογικῶν σημειώσεων ἐξελισσομένων, τὸ ἄριστον ἴσως τῶν ἔργων του, ὠραίου «Μύθους», κατέλιπε δὲ ἀνεκδότα πλὴν ἄλλων τὴν Ἀρμονικὴν, ἔργον πλείστου λόγου ἄξιον, μέλλον νὰ συντελέσῃ καὶ εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς Μουσικῆς ἡμῶν γλώσσης, ὡσαύτως δὲ καὶ δύο μελοδράματα, τὴν Ἀρετοῦσαν καὶ τοὺς Ἀδελφοὺς Φόσκαρι.

Ἡ Ποικίλη Στοά, ἣς τὰς σελίδας ἐξ ἰδίας ἐκπηγήσεως, τοσάκις ἐστόλισαν ὠραῖα Μουσικὰ ἔργα καὶ σειρὰ ἄλλων διατριβῶν τοῦ Α. Κατακουζηνοῦ, μετ' εὐγνώμονος αἰσθήματος δημοσιεύει εἰς τὸν παρόντα τόμον τὴν προσωπογραφίαν τοῦ ἀνδρός, χαραχθεῖσαν ἀτυχῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μόνης εὐρεθείσης παλαιᾶς φωτογραφίας, μετ' ἀνεκδότου ὠραίου μουσικοῦ συνθεματίου τοῦ Ἀνδρός. Εἶθε ἡ νεωτέρα γενεὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν πρὸς τὸ συμπαθὲς ὄνομα τοῦ Α. Κατακουζηνοῦ ὀφειλομένην ἀγάπην, μετ' εὐλαβοῦς στοργῆς στέφουσα πάντοτε τὸν σεμνὸν τάφον τοῦ ἀγαπητοῦ μουσικοδιδασκάλου καὶ ποιητοῦ μὲ τὰ ὠραιότερα ἄνθη, ἀντὶ τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀνθῶν, δι' ὧν ἐπὶ μακρὸν ἐμόχθησε, στολιζων τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1892.

Δημήτριος Νότη Βότσαρης. Ἐξέχουσα φυσιογνωμία διὰ τὸν στρατὸν ἡμῶν καὶ προσωπικότης συγκεντροῦσα ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, υἱὸς τοῦ Νότη τοῦ Βότσαρη, ἀδελφοῦ τοῦ Κίτσου, ὅστις ἦτο πατὴρ τοῦ ἤρωος Μάρκου, οὗτινος τὸ ὄνομα ἠλεκτρίζει καὶ συγκινεῖ πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν. Οὐδεὶς λησμονεῖ τὸν θαλερὸν ἐκείνου καὶ εὐθυτενῆ στρατιώτην, τὸν ὠραῖον ἀληθῶς ἄνδρα κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸν εὐσταλῆ ἄθλητήν, οὗ τὸν ἀδάμαστον χαρακτῆρα δὲν διηυλάκωσεν οὔτε τὸ γῆρας, οὔδὲ τῶν μακρῶν ἐτῶν οἱ πόνοι. Ὅποσον περιφανῆς εἶναι ἡ ἐποχὴ, ἐν ἣ ἑγενήθη καὶ ἔδρασε, νεανίας Σουλιώτης, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πατρὸς του στρατηγοῦ Ν. Βότσαρη, σπεύδων ἐκεῖ, ὅπου τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀλκιμος εὐτολμία, ἀφίνουσι παρασάγγας τὴν φρόνησιν καὶ τὴν σκέψιν. Χρόνοι ἐκλαμπροί, καθ' οὓς μεγάλαί καὶ ἱεραὶ ἰδέαι ἀνεπλάσσον τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, εἰς δὲ τὰ στήθη αὐτῶν διέλαμπεν ἀληθὴς ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, πίστις εἰς τὴν ἀληθῆ τάξιν, ἔρωσ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, μέγα ἐν τοῖς κινδύνοις θάρρος. Αἱ ἄρεταὶ αὐταὶ περιβλέπτως διακρίνουσι τὴν ὄλην ζωὴν τοῦ Δημ. Βότσαρη, μαρτυρηθεῖσαι καὶ διαπιστωθεῖσαι δι' ἔργων βίου μακροτάτου καὶ διακεκριμένου.

Γεννηθεὶς ἐν τῷ περηνμισμένῳ Σουλίῳ τῷ 1808, τέσσαρα ἀκριβῶς ἔτη μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν τοῦ τυράννου Ἀλῆ Πασᾶ κατὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Βοτσαραίων, ἐγαλουχήθη καὶ ἀνετράφη κυριολεκτικῶς ἐκ παιδῶν ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ὄπλων, δεκαετραετῆς δὲ περιβλήθεις τὴν πολεμικὴν πανοπλίαν, κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦς μεγάλης ἡμῶν κατὰ τὸ Ὄθωμανικὸν ζυγοῦ ἐπαναστάσεως, εὐρέθη πλησίον τοῦ πατρὸς του, ὅπως φυλάσσεται ἐκ τῶν δολοφονικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, μίσθια ὄργανα τοῦ ὁποίου εἶχον δολοφονήσει ἐν Κερκύρᾳ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν Γεώργιον. Οὕτω ὁ Δ. Βότσαρης παρακολουθῶν τοὺς μαχητάς τοῦ πατρὸς του καὶ συναγωνιζόμενος, εἶδεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν βοήν τοῦ πολέμου καὶ εἰς πολλὰς μάλιστα περιστάσεις ἀνεπλήρωσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἀρχῇ-

γία, καὶ τοι νεαρῶτατος, διαδοχικῶ δικαιώματι κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν παρὰ τοῖς Σουλιώταις, ὅταν ἐκεῖνος ἄπουσίαζε μακρὰν τοῦ σώματός του. Ὑπέστη τὰς ἐνδόξους καὶ μαρτυρικὰς ταλαιπωρίας τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου, ἠγωνίσθη κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν αὐτοῦ ἔξοδον, μετέσχεν ἐν γένει πάσης μάχης, καὶ δεκαεπταετῆς, τοῦ πατρός του παρακαθημένου εἰς τὴν ἐν Τροιζίνι συνέλευσιν, ἀνέλαβεν αὐτὸς τὴν διοίκησιν τοῦ σώματος καὶ ὡς σωματάρχης διετέλεσεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καραϊσκάκη.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ὁ Δ. Βότσαρης εἰσῆλθεν εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου διεκρίθη ἐπίσης, ἐνεργὸν λαβὼν μέρος εἰς ἀπάσας τὰς ἐθνικὰς περιπετείας, καθ' ἃς ἡ φιλοπατρία του ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν ἐγνωσμένην γενναϊότητα τῶν Σουλιωτῶν. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου προσελήφθη ὡς ὑπασπιστῆς αὐτοῦ, ἡ δὲ πατρὶς ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἀνώτατα στρατιωτικὰ ἀξιώματα, ἀνέδειξε τῷ 1863 Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, πολλὰκις βουλευτὴν καὶ πληρεξούσιον κατὰ τὴν Β'. Ἐθνικὴν Συνέλευσιν. Φέρων τὸν βαθμὸν ἀντιστρατήγου καὶ τετιμημένος διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλοσταύρου ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 10ῃν Σεπτεμβρίου 1892.

Λάζαρος Δ. Βούλγαρης. Πάντοτε εἶναι σκληρὸν τοῦ θανάτου τὸ τραῦμα· ἀλλ' εἰσὶ τινες περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ συμφορὰ ἀποθάνει μυριάκις σκληροτέρα καὶ ὑπερτέρα πῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Ὅτε ὁ θάνατος ἐνεδρεῦων ὡς δολοφόνος πλήττει τὸ θῦμα, ἀνυπόπτον ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς, ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς εὐδαιμονίας, ἐν τῇ δράσει τοῦ βίου, ὅτε ἡ παγερὰ χεὶρ του δὲν νεκρῶνει μόνον μίαν ὑπαρξιν, ἀλλὰ διαχύνει πέραξ ἄληστον πένθος καὶ ἀπερίγραπτον ὀδύνην καὶ μεταβάλλει αὐθωρεὶ τὴν ἱλαρὰν ζωὴν εἰς φορικώδη Τάρταρον, τότε ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐξανίσταται δικαίως κατὰ τῆς ἀγριότητος τῆς εἰμαρμένης. Τοσοῦτον πικρὰ ἀπομένει ἡ ἐντύπωσις τοῦ θανάτου τοῦ Δ. Βούλγαρη, οὗ τὴν ζωὴν μοῖρα κακὴ ἐφθόνησε δυστυχῶς, καὶ ἀπαίσιον τέλος ἀπέκοψε ταχέως τὸν εὐέλπιδα δρόμον τοῦ χρησίου βίου του. Δὲν τὸν ἔρριψε νεκρὸν ἀμέσως· τὸν κατέστησεν ὁμως ἀνίκανον νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἐπιβρίψασα πένθιμον πέπλον ἐπὶ τὸν οἶκόν του, πολὺ πρὶν ἢ τὸν θανατώσῃ, ἐπισκοτίσασα τὴν δρᾶσίν του πολὺ πρὶν ἢ κλείτῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Αἱ ἐπὶ τὴν χρησιμότητα τοῦ Δ. Βούλγαρη στηριχθεῖσαι λαμπραὶ ἐλπίδες εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθῆ πλέον, καὶ τὰ ἀγαστὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα εἶχον βυθισθῆ εἰς ἀφάνειαν. Δὲν εἶχεν ἀπομείνει ἢ μόνη ἡ ἀναλαμπὴ τῆς ἐπ' αὐτὸν ἀντανακλώσεως πατρικῆς δόξης, ἐπὶ προσώπου σχεδὸν νεκροῦ. Τοιαύτῃ ἡ καχότροπος τῆς μοίρας αὐτοῦ βούλησις.

Δευτερότοκος υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου ὕδαριου καὶ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος Δ. Βούλγαρη, ἐκ μητρὸς δ' ἑγγονος τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτου ἐγεννήθη τῷ 1853, ἐνωρίτατα δὲ ἀφοσιωθείς εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, μετὰ λαμπρὰς ἐν Εὐρώπῃ σπουδὰς, προώριστο, πλήρη κατέχων τὴν συναίσθησιν τῶν πρὸς τὴν ἀντανακλώσαν ἐπ' αὐτὸν προγονικὴν αἰγλήν ὑποχρεώσεων, ἵνα συνεχίσῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς γενεᾶς του πολιτικὴν σταδιοδρομίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, τοῦ ὁποίου ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας ὁ Δ. Βούλγαρης εἶχε γνωρίσει τὴν φύσιν, ὅτε ὁ μεγάλωφρων πατὴρ του ἐπάλαιε περὶ τὴν

διαχείρησιν τῶν κοινῶν, νεώτατος εἰσελθὼν, ἐξελέγη βουλευτής, δὲν ἐπρόφρασαν ὅμως νὰ καταδείξη τὰ ἐκ τῶν ὑπερηφάνων χαρακτηριστικῶν τοῦ ἐνδόξου γένους του καὶ ἐκ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν χηρίσματα ἐν τῇ υἰοθετήσῃ πάσης φιλοπάτριδος ἀρχῆς, διότι ὁ θάνατος προῶρως ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Ἀγαπῶν τὴν πατρίδα κατ' εὐθὺν λόγον τῶν θυσιῶν καὶ ἀγώνων, οὗς ὑπὲρ αὐτῆς ὁ οἶκος αὐτοῦ κατέβαλεν, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ ἡθικοῦ φρονήματος, τ' ὅποιον ἀπὸ καταγωγῆς καὶ ἀνατροφῆς εἶχεν ἐνστερνισθῆ, ἀνὴρ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀγαθός, φιλόκαλος καὶ νοήμων, φύσις ἐν γένει καλλιτεχνικὴ καὶ ὑψηλόφρων ἐκαλείτο νὰ παράσχῃ τελεσφόρους ἐκδουλεύσεις καὶ νὰ διατρέξῃ ἀξιοζήλευτον στάδιον, ἂν μὴ μοιραῖον πεπρωμένον συνέτριβε τοσοῦτον θλιβερώς τῆς ὠραίας ζωῆς του τὰς χρησίμους ἡμέρας.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πολυκλαύστου *Λ. Βούλγαρη* ἐπένησεν εὐρὺς κύκλος ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν, τῶν ἐξ ἀγχιστείας καὶ τῶν ἐκ κηδεστείας συγγενῶν αὐτοῦ, καθόσον ὁ ὕδραϊος εὐπατρίδης εἶχε νυμφευθῆ τὴν εὐγενεστάτην θυγατέρα τοῦ μακαρίτου *Καίσαρος Ῥόμα* διαγγελέως τοῦ βασιλέως Ὁθωνος κ. Ἀδριανῆν. Ἐτελεύτησεν ἐν Παρισίοις τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1893 ἑτάρῃ δ' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ οἰκογενειακῷ μνημείῳ τὴν 19ην Μαρτίου.

Θεόδωρος Ἐμμ. **Ῥοδοκανάκης.** Μία διαπρεπής, ἐν ἔθνοικαῖς βιώσασα εὐεργεσίαις προσωπικότης ὁ *Θεόδωρος Ἐμμ. Ῥοδοκανάκης* ἐξέλιπε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1893. Υἱὸς τοῦ Ἐμμ. Ῥοδοκανάκη, ἀνήκοντος εἰς τὴν εὐγενῆ πλειάδα τῶν Χίων *Ῥάλλη, Μαυρογορδάτου, Σκυλίση, Πετροκκοκίνου* καὶ τόσων ἄλλων, οἵτινες φεύγοντες τὴν σφαγὴν κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος των, ἀπεκατέστησαν εἰς τὰ διάφορα κέντρα τῆς Εὐρώπης, ἔνθα διὰ τῆς ἐντίμου καὶ νοήμονος ἐργασίας των ἀπέκτησαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ, οὐ μόνον περιουσίας σπουδαίας, ἀλλὰ καὶ ἀνύψωσαν ἐν Εὐρώπῃ τὸ ἔθνικόν ὄνομα. Ὁ *Θ. Ῥοδοκανάκης* πεποικισμένος ὑπὸ εὐφυΐας πολλῆς, τυχῶν δὲ παιδείσεως ἀναλόγου, ἀνύψωσε τὴν ἐμπορικὴν καὶ τραπεζικτικὴν ὑπόληψιν τοῦ πατρικοῦ του ἐν *Μασσαλίᾳ* οἴκου εἰς περιωπὴν περίθλεπτον καὶ διακεκριμένην. Διὰ τῆς ὑψίστης ἐπῆρροῆς, ἦν ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐν τῇ ξένη ἔχαιρε, ποικίλας καὶ σπουδαιότητας ὑπηρεσίας προσέφερον εἰς τὸ Ἑλλ. Ἐμπόριον καὶ τὴν *Ναυτιλίαν*, πλείστοι δὲ ἔμποροι καὶ ναυτικοὶ τῇ προθύμῳ ἀρωγῇ του ἵδρυσαν ἐμπορικοὺς οἴκους καὶ διέπρεψαν ἐν τῇ ναυτιλίᾳ, εὐλογοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου των. *Γενναῖος* πρὸς πάντας ὁ *Θ. Ῥοδοκανάκης*, ἦτον ὁ φυσικὸς προστάτης πάντων τῶν ἐν *Μασσαλίᾳ* καταφευγόντων καὶ ἐχόντων ἀνάγκην βοήθειας Ἑλλήνων, Πρόεδρος δὲ διατελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου *Μασσαλίας* ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῆς αὐτόθι κοινότητος, ἀείποτε πρωταγωνιστῶν εἰς πᾶσαν περίστασιν Ἑθνικῆς ἀνάγκης ἢ εἰς ἐνίσχυσιν καὶ εὐδόξωσιν παντὸς φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ. Οὕτω εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐπιχορηγήσιν τοῦ *Θ. Ῥοδοκανάκη* ὀφείλονται ἡ σύστασις καὶ συντήρησις τῆς ἐν *Καισαρείᾳ* φερωνύμου «*Ῥοδοκανακείου Ἱερατικῆς Σχολῆς*», ἥτις μετὰ τὴν Μεγάλην ἐν *Κων/πόλει* τοῦ Γένους *Σχολῆν* ἐκπέμπει τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου κήρυκας διαπρυσίους τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀνὰ τὰς ὑποδοῦλους ἐπαρχίας ἢ σύστασις καὶ συντήρησις τῆς ἐν *Μάκρῃ* τῆς *Θράκης* «*Ῥοδοκανακείου Σχολῆς* τῶν ἀρρένων» ὡς καὶ τῆς τῶν θηλέων. Ὁ *Θ. Ῥοδοκανάκης* ἐν ταῦτῳ

συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν εὐεργετῶν τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος του Χίου, δι' ἅπαντα τὰ ἐν αὐτῇ ἀγαθοεργὰ καθιδρύματα, ὡς καὶ τῆς ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλ. Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς ταύτης Μεγαλοπόλεως, ἔνθα ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς πολυπαθοῦς Χίου, εὗρεν ὁ ἀείμνηστος ἀνὴρ ἄσυλον καὶ διὰ τῆς ἐντίμου ἐργασίας του κατέκτησε παρ' ἀπάσῃ τῇ ἐκεῖ κοινωνίᾳ ἐπιζήλον θέσιν.

Ἄλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἀνεφάνη ὁ θεόδωρος Ῥοδοκανάκης οἷος ὑπῆρξεν ἐν τῇ ζωῇ ὁ εὐγενῆς καὶ γενναῖος φιλάνθρωπος ἀνὴρ. Δὲν ἐλησμόνησε τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα τῆς Πατρίδος του Χίου, τῆς κοιτίδος τῆς οἰκογενείας Ῥοδοκανάκη, τὰ διάφορα ἄσυλα καὶ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα τῆς Μασσαλίας, ὡς ἄριστος δὲ πατριώτης καὶ γνήσιος Ἕλληγ, φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πόθου νὰ ἴδῃ ἄνυψουμένην καὶ προοδεύουσαν τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, δὲν παρεῖδε τὰς Ἀθήνας, εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὁποίων ἐνεπιστεύθη μίαν τῶν δύο θυγατέρων του τὴν διαπρεπῆ παρ' ἡμῖν δέσποιναν κ. Ἰσαβέλλαν Ἀλ. Σκουζέ. Διὰ σειρᾶς γενναίων χορηγημάτων καὶ πρὸς τὰ ἐνταῦθα φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα, πρὸς ἃ αἱ διακεκριμένοι καὶ εὐγενεῖς τοῦ μεγάλου εὐεργέτου θυγατέρες κ. κ. Φανή Π. Ζαρίφη καὶ Ἰσαβέλλα Ἀ. Σκουζέ κατὰ τὴν ὑστάτην ἐντολὴν τοῦ πολυφιλήτου πατρός των διέθηκαν σπουδαίας συνδρομᾶς, ὁ ἀείμνηστος Θεόδωρος Ἐμ. Ῥοδοκανάκης, συνέδεσε τὸ ἐπιφανὲς αὐτοῦ ὄνομα μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης παντὸς Ἑλλήνος.

Γεράσιμος Κόκκινος. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἴσως ἀπεσβέσθη τελείως ἡ μεγάλη ἐκείνη γενεὰ τῶν προμάχων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος, ἡ δημιουργήσασα μίαν περιδοξὸν πατρίδα, ἐν μέγα ὄνειρον, μίαν θερμοτάτην φιλοπατρίαν. Αἱ ἡμέραι τοῦ βίου πίπτουσιν ὡς τῆς ψάμμου οἱ κόκκοι, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, συμπαρασύρουσαι τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἄκραν ἀφοσίωσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῶν μεγαλοσχῆμων ἐκείνων τύπων, τοὺς ὁποίους ἡ δεξιὰ τοῦ ὑψίστου εἶχεν ἀναστήσει ἐν ἡμῖν, ὅπως χρῆσιμεύσωσιν ὡς παραμύθημα τῶν πικρῶν τῆς δουλείας ἡμερῶν καὶ ὡς ἔμψυχον παράδειγμα διὰ τὰς νεωτέρας γενεάς, αἵτινες ἐκλήθησαν, ἵνα συμπληρώσωσι τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ μετὰ τόλμης ἴσης πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν αὐτῶν καρτερίαν ἠναγκάσθησαν ἐκείνοι δι' ἐκβάσεως ἐνδεστέρας πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς πανελληνίου αὐτῶν ἐπιβολῆς καὶ προαιρέσεως νὰ καταλίπωσιν. Ἐν τούτοις ὅσον καὶ ἂν ἐξαφανίζωνται ἡμέτεροι ἐν τῷ στροβίλῳ τοῦ χρόνου τὰ ἐπίγεια ἔργα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅσον καὶ ἂν ἡ χεὶρ τοῦ θανάτου θραύει τὴν σειρὰν τῶν μεγάλων ἐκείνων τύπων, κεραίζουσα μετ' ἄδυσωπῆτος ἐπιμονῆς τὰ ἔμψυχα ἐκεῖνα παραδείγματα τῆς πατριωτικῆς μεγαλοπραγμοσύνης, τὸ κλέος τῶν ἐποχῶν καθ' ἃς ἔδρασαν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, θὰ παραμένῃ αἰωνίως ἀφθιτον, πάντοτε δὲ οἱ νεώτεροι θ' ἀντλῶσιν ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν μεγάλων αὐτῶν ψυχῶν καὶ νέας μεγάλας ἐλπίδας, νέους πόθους, νέας προσδοκίας καὶ ὄνειρα.

Τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τέκνον ὑπῆρξεν ὁ Γεράσιμος Κόκκινος γεννηθεὶς ἐν Ἀργοστολίῳ τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1805 καταγόμενος δ' ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, ἧς ἡ ἱστορία ἀνέρχεται μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Δύο ἀδελφοὶ αὐτοῦ Γεώργιος καὶ Λέων Κόκκινος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν

καὶ πολλῶν ἀκολούθων καὶ ὑπηρετῶν, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κ/πόλεως ἀπῆλθον ἔκθεθεν, ὡς καὶ ἄλλαι πολλαὶ οἰκογένειαι, καὶ ἔφθασαν εἰς Κεφαλληνίαν, ἔνθα ἐνεκατέστησαν εἰς τὸ Φρούριον (Κάστρο) τοῦ Ἀργοστολίου, ὅπερ καὶ ὀχύρωσαν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ὠκοδόμησαν οἰκίας, ὧν τὰ ἐρείπια φαίνονται εἰσέτι. Ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ οἴκου τούτου ἦτον ὁ Νικόλαος Γερασίμου Κόκκινος, ὅστις καὶ ὑπῆρξεν ἐπίτιμος ἀξιωματικὸς τῆς Ῥωσσίας, ὡς εὐγενῆς, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ῥωσσία ἐδέσποζε τῆς Κεφαλληνίας.

Οὗτος ἔσχε τρεῖς υἱούς, ὧν οἱ μὲν δύο πρεσβύτεροι σπουδάσαντες τὴν Νομικήν ἐν Ἰταλίᾳ ἐβίωσαν καὶ ἀπέθανον ὡς δικηγόροι ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὁ δὲ νεώτερος Γεράσιμος ἔφυγε κρύφα δεκαεξαετῆς μόλις, λαθὼν ἐπὶ ἄλλῃ προφάσει χρήματα παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ κατήλθεν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Κατὰ τὰ ἐπίσημα πιστοποιητικὰ τοῦ στρατηγοῦ Τζούρτζ καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν Γερασίμου Φωκᾶ Εὐμορφοπούλου καὶ Βλαχοπούλου, ὑπηρετήσῃ καθ' ὅλον σχεδὸν τὸν ἀγῶνα ὡς διοικητῆς ἑκατοστύος ἀνδρῶν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολήν, ἐξ ἧς ἐξῆλθε καὶ κατετάχθη ὡς δεκανεὺς τοῦ ἱππικοῦ τῷ 1829 (1ῃ Ἀπριλίου) προαχθεὶς ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν εἰς λοχίαν καὶ ἐπιλοχίαν καὶ τῇ 7 Ἰανουαρίου 1830 εἰς ἀνθυπολοχαγόν, τῇ 15 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς ἀνθυπολοχαγόν καὶ τῇ 20 Μαΐου 1834 εἰς ὑπολοχαγόν παρὰ τοῦ ἰδίου Ὁθωνος κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν. Προυβιβάσθη ἱλαρχος τῇ 17 Μαρτίου 1845, μοίραρχος (ταγματάρχης) τῇ 10 Ἰουλίου 1856 ἀντισυνταγματάρχης τῇ 14 Ἀπριλίου 1873 καὶ ἀπεστρατεύθη ὡς συνταγματάρχης τῇ 10 Μαΐου 1877. Διετέλεσε πληρεξούσιος καὶ βουλευτὴς ἐκ Σάμης εἰς τὴν βουλὴν τοῦ 1873. Ἐφερε τὸ ἀριστεῖον τοῦ ἀγῶνος, τὸ ἀργυρεὺν παράσημον τοῦ Σωτήρος ἀπονεμηθὲν αὐτῷ τῷ 1845 καὶ τὸ χρυσοῦν ἐσχάτως. Ἀπέβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 29ῃ Ἰουλίου 1893.

Δημήτριος Ῥακτιβάν. Ἄν ἡ γενναιότης καὶ ἡ μεγαλοφυΐα ἔχουσι δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θαυμασμοῦ, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐσέβεια ὁμολογουμένως τὰ αὐτὰ κέκτηνται δικαιώματα, τούτων δ' ἡ παραγνώρισις βεβαίως ἤθελεν ἀποτελέσει οὐχὶ ἔπαινον εἰς ἔγκριτον κατὰ τὰ ἄλλα κοινωνίαν καὶ ὑποβιάσῃ αὐτὴν ἐν τῇ ἠθικῇ καταπτώσει. Ἡ πατρίς ἡμῶν ἀναγεννωμένη, ὅσημέραι λαμβάνουσα τὴν ἱερὰν συνείδησιν τῆς Παλιγγενεσίας ἐν τῷ λουτρῷ τῆς ἐθνικῆς καθάρσεως, ἤσθάνετο ὅτι εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἄλλων ὀργάνων τῆς κοινωνικῆς καὶ διαμορφωτικῆς αὐτῆς ἀποκαταστάσεως. Τοὺς ἀνδρας τῶν μαχῶν ἔπρεπε μετ' ὀλίγων νὰ διαδεχθῶσιν ἐν τῇ Ἐθνικῇ ἐργασίᾳ ἄλλης φύσεως ἄνδρες, εἰρηνικῆς ἐργασίας ἀπόστολοι καὶ ἐκτελεσταί. Ἐν τῷ κύκλῳ τῶν τοιούτων ἐντίμων καὶ πεφωτισμένων ἀνδρῶν τῆς νέας χρηστοτάτης δράσεως καταλέγεται ὁ τὴν 4ῃν Φεβρουαρίου τοῦ 1893 προπεμφθεὶς εἰς τὸν τάφον ὑπὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας ἐξαίρετος ἡμῶν συμπολίτης καὶ πολῦτιμος πατριώτης Δημήτριος Ῥακτιβάν. Καταγόμενος ἐκ Βερροίας τῆς Μακεδονίας ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 2αν Ἀπριλίου 1827. Τύπος ἰδανικῆς τιμιότητος καὶ σωφροσύνης, πιστὴ ἀντανάκλασις ὑπερόχου καὶ διαυγυστάτης ἐμπορικῆς διανοίας, χαρακτηρισὸς σαφὴς καὶ ψυχῇ φιλελεῆμων, ὑπῆρξεν ἀληθῶς ὁ εὐγενέστερος καὶ ἄγνωστος προστάτης τῶν ἑνδεῶν, διότι ἀκριβῶς τὴν ἀγαθοεργίαν, τὸ λαμπρότερον τοῦτο κεφάλαιον

τῆς εὐγενοῦς καὶ χρησιμωτάτης αὐτοῦ ζωῆς ὁ Δημήτριος *Ρακτιβάν*, ἤσκησε πάντοτε ἀθορύβως, καθόσον ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡ ῥοπή τῆς εὐεργεσίας δὲν ἦτο ἔμπνευσις ἐγωϊστικῆς φιλοπατρίας, ἀλλ' αἴσθημα ἀκράτου πατριωτισμοῦ, ἀληθοῦς χριστιανικῆς φιλανθρωπίας, ἀποστεργούσης πᾶσαν φυλετικὴν ἢ θρησκευτικὴν διάκρισιν καὶ διδασκούσης τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Ὑπόδειγμα ἀληθοῦς χριστιανοῦ καὶ φιλανθρώπου ἀνδρός, ὁ Δημήτριος *Ρακτιβάν*, ἰδιάζουσαν τρέφων στοργὴν πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μακεδονίαν, πάντοτε γενναίως ὑπεστήριξε πᾶσαν ὑπὲρ αὐτῆς ἰδέαν καὶ πολυτίμως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐν τῇ Βερόροια τῆς Μακεδονίας ἴδρυσιν Ἑλλην. σχολείων, ὑπὲρ ὧν οὐχὶ ἅπαξ διέθεσε γενναίας συνδρομάς. Ὁ Δημήτριος *Ρακτιβάν* διετήρησε μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἀμώμητον τὴν μεγίστην ἐκείνην κοινωνικὴν ἀπλότητα καὶ μετριοφροσύνην, τὴν διακρίνουσαν πάντα φιλοδίκαιον πολίτην, πλήρης δ' ἑλληνοπρεπῶν αἰσθημάτων, ἔφερεν ἀνυπόκριτον εὐσέβειαν, ἀφθόνως διαθέτων ὑπὲρ τῶν πασχόντων, σωφρόνως δὲ διὰ τῶν τρόπων καὶ τῶν αἰσθημάτων του προστατεύων πᾶσαν χρῆσιμον ὑπαρξιν. Πάντοτε ἐντεθὺεν ὑπὸ τοιοῦτων ἠθικῶν ἀρχῶν κατεχόμενος ὁ Δ. *Ρακτιβάν*, ἄνευ διαστολῆς καταγωγῆς ἢ θρησκείας προθύμως παρέσχε τοῖς δεομένοις ἀντιλήψεως καὶ ἡ εὐμετάδοτος καὶ λυσιπνοος αὐτοῦ χεῖρ μετέδωκε τὴν ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς στενοχωρίας λύτρωσιν, πολυτίμως ἐνισχύουσα πᾶν κοινωφελὲς καὶ θεάρεστον ἔργον ἢ ἐγείρουσα διὰ τῆς γενναίας ἀρωγῆς της ἐκ τῆς πενίας πληθὺν ἀναξιοπασχουσῶν οἰκογενειῶν.

Ὁ Δημήτριος *Ρακτιβάν* ἀπήλαυσεν ἀμερίστου τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς παρ' ἡμῖν Κοινωνίας, ἠτύχησε δὲ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰ σπλάγχνα ἐξαιρέτων τέκνων πᾶν σπέρμα εὐεργεσίας, διαμορφώσας ἀρίστην καὶ λαμπρὰν οἰκογένειαν.

Γεώργιος Τσιμάρας. Γόνος τῆς ἐγκρίτου καὶ ἀρχαιστάτης ἐκ Κεφαλληνίας φερωνόμου οἰκογενείας ὁ ἀποθανὼν περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου 1893 εἰς Βάδην τῆς Αὐστρίας, ἔνθα εἶχε μεταβῆ εἰς ἀποκατάστασιν τῆς τελευταίον κλονισθείσης ὑγείας αὐτοῦ *Γ. Τσιμάρας*, ὑπῆρξεν εἰς τῶν διαπρεπεστέρων νομικῶν, ἐξόχως ἀναδειχθείς, ὁποῦδήποτε ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Ἐνωρίτατα μετὰ τὴν περαΐωσιν τῶν ἐν Κερκύρα ἐγκυκλοπαιδικῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Εὐρώπην πρὸς μείζονα ἐπιστημονικὴν παιδείαν, ἐξ ἧς ἐπανελθὼν ἄριστα κατηρτισμένος καὶ κάτοχος πολλῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του, νεαρῶτατος ἔτι ἐξήσκησε μετὰ μοναδικῆς ἐπιτυχίας τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἡ ἰκανότης καὶ ἡ ἐν γένει ἀξία τοῦ *Γ. Τσιμάρου* ἐπαξίως ἐξετιμῆθησαν, ἐφ' ᾧ καὶ τῷ προσεφέρθησαν ἐπίζηλοι δικαστικαὶ θέσεις, ἃς ὁμως ἀπεποιήθη, προτιμήσας νὰ ἐξυπηρετῇ ὡς δικηγόρος μᾶλλον τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του. Ἐκ Κεφαλληνίας ἀπῆλθεν εἰς Βουκουρέστιον τῆς *Ρουμανίας*, ἔνθα ἡ ἐπιστημονικὴ μὲροφωσίς του εὗρεν εὐρὴν στάδιον διακρίσεως καὶ ἐξεχούσης θέσεως ἐν τῇ χορείᾳ τῶν διαπρεπεστέρων ἐπιστημόνων. Καὶ αὐτόθι πολλάκις τῷ *Γ. Τσιμάρου* ἔνεκεν ἰδιαζούσης ἐκτιμῆσεως τῶν σπανίων προσόντων, ἅτινα ἐκόσμουσαν τὸν ἄνδρα, τῷ προσηγήθησαν δημόσια ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ θέσεις ἐπίσημοι, ἃς ὁμως καὶ πάλιν παρέβλεψε, μὴ στέργων νὰ στερηθῇ τῆς Ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος. Ὅ,τι κυρίως πλὴν τῆς πολυμαθείας καὶ ποικίλης παι-

δείας ἐλάμπρυνε τὴν ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ Γ. Τσιμάρου ὑπῆρξεν ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ ῥητορικὴ δεξιότης καὶ εὐφράδεια, ἡ φυσικὴ ἐτοιμότης, ἣν πάντοτε ἐξῆρεν ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἐκ μέρους σπουδαιωτάτων ἀνδρῶν, ἐξαιρέτως τιμῶντων τὸν διαπρεπῆ ἐπιστήμονα. Ὁ Γ. Τσιμάρου πλήν τῶν ἐπιστημονικῶν τούτων προσόντων, διεκρίθη διὰ τὴν ἀγαθότητά του, τὴν μεγάλην φιλανθρωπίαν, ὑπῆρξεν δ' ἀληθῶς ὁ εὐγενέστερος καὶ εἰλικρινέστερος σύμβουλος, ὁ ἀφιλοκερδὴς ἐπιστήμων καὶ προστάτης τῶν ἐν Ῥουμανίᾳ παρεπιδημούντων ἐνδεῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὴν ἐν Ῥουμανίᾳ διαμονὴν του ἐνυμφεύθη τὴν πλουσιωτάτην καὶ περιβλεπτοὴν κόρην τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ Μπέλι, ἐγκρίτου καὶ τὰ πρῶτα φερούσης οἰκογενείας τῆς Μολδαβίας. Ὁ Γ. Τσιμάρου μηδέποτε ἐλησμόνησε τὴν φιλάτην αὐτοῦ πατρίδα, οὐδὲ παρεῖδε τὴν γενέτειραν αὐτοῦ, καίτοι μακροχρόνιος διατριβὴ εἰς τὴν ξένην, καὶ δεσμοὶ ἰσχυροὶ συνέδεσαν αὐτὸν πρὸς τὴν χώραν ἐκείνην, ἐκπνέων δὲ ὡς ὑστάτην ἐντολήν κατέλιπε τὴν ταφὴν του ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ, ἐξ ἧς ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὸν εἶχεν ἀπομακρύνει τὸ ἐν Ῥουμανίᾳ λαμπρὸν αὐτοῦ στάδιον, πλήν ἀτυχῶς ἰσχυραὶ δυσχέρειαί δὲν ἐπέτρεψαν, ἵνα ἐκπληρωθῇ ὁ ὑστατος οὗτος πόθος τοῦ εὐγενοῦς καὶ διακεκριμένου Ἄνδρος.

Διομήδης Πολυχρονιάδης. Ἡ πόλις τοῦ Αἰγίου πανδήμως ἐκήδευε τὴν 23ην Νοεμβρίου τοῦ 1893 τὸν δημοφιλέστατον πολιτευτὴν, ἔγκριτον πολίτην καὶ εὐεργετικώτατον ἄνδρα *Διομήδην Πολυχρονιάδην*. Ἐν τῷ ἀπερίττῳ βίῳ του δὲν ἐξυμνοῦνται ὑπηρεσίαι ἐξόχου πολιτικοῦ ἄνδρος, οὐδὲ τὰ κατορθώματα ἱεροῦ τινος λειψάνου τῆς γενεᾶς ἐκείνης, ἧτις μόνην κληρονομίαν κατέλιπεν ἡμῖν τὴν ἔνδοξόν της ἱστορίαν, μεγάλως ὅμως τιμᾶται ἡ ζωὴ ἀληθοῦς ἀθλητοῦ ἐν τῷ πολυμύθῳ τῆς ἐργασίας σταδίου, ἀκεραίαν πάντοτε τηρήσαντος τὴν τιμὴν τοῦ χαρακτῆρος, ἄνδρος φιλανθρώπου καὶ χρηστίμου, καὶ ἐκτὸς τῶν πολιτικῶν πραγμάτων εὐρισκομένου, παρασχόντος ὅμως ἀείποτε προθύμως τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ τῇ πολιτείᾳ, μηδὲ ὅπως δὲ πειραθέντος νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτήν. Ὁ βίος τοῦ Δ. Πολυχρονιάδη παρέχει ἀληθῶς ἓνα τῶν σπανιωτέρων τύπων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐξ ἐκείνων ὧν ἰδίως ἡ προοδευτικὴ τάσις καὶ ὁ ἀσθεστὸς ζῆλος πρωτοστατοῦσιν ὑπερόχως ἐν τῇ διαμορφωτικῇ τῶν κοινωνιῶν προόδῳ καὶ τῇ θετικῇ τῆς βιοποριστικῆς αὐτῶν ἀνελιξί, ἄνδρα συνδέσαντα τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ἐν γένει κυρίως εὐμερείας καὶ προόδου τῆς πόλεως τοῦ Αἰγίου. Ἐὰν ὄντως ἀληθεύῃ ὅτι ἄγων ἐν τῷ βίῳ εἶναι ἡ πολιτικὴ εὐστάθεια, τὸ καθήκον, ἡ θυσία τῆς ἐφημέρου τέρψεως ἐκ δημοσκοπικῆς ἐπιτυχίας, ἡ ἀπαρέγκλιτος ἀφοσίωσις εἰς τὰ συμφέροντα τὰ ἀληθῆ τῶν συμπολιτῶν καὶ ὅταν αὕτη ὑπὸ τῆς πλάνης παραγνωρίζεται, ἐὰν ᾔνε ἄγων ἐν τῇ ζωῇ ἡ ἀκριβὴς ἐπιτέλεσις τῆς ἀρετῆς μετὰ τῆς θερμότερας ἀντιστρατεύσεως εἰς ρεύματα τείνοντα νὰ ἐκριζώσωσι βαθείας ἐπ' αὐτὴν πεποιθήσεις, καὶ ἐὰν εἰς τὸν ἄγωνά του, τὸν ἐξόχως εὐγενῆ, μόνον ἀγαθαὶ ψυχὰ καὶ ἀληθεῖς χαρακτῆρες, θετικοὶ παράγοντες τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως ἀναφαίνονται καὶ ὑρίστανται, ὁ δὲ θάνατός των στερεοτυπῆ τὴν ἀλθθῆσαν ὑπ' ἣν ἡ εὐεργετικὴ των ζωῇ μυριάς πόνους καὶ ἡθικὰς ἀλλαγδύνας ὑπέστη, ἀλλὰ καταλίπει ζωηρὸν τὸ καλὸν παράδειγμα τοῖς φιλοῦσι τὰς ὡραίας ταύτας ἀρχὰς πολιταίς, ἀληθῆς τοιοῦτος εὐγενῆς καὶ προοδευτικώτατος ἄνθρωπος ἀνεφάνη ὁ Διομήδης Πολυχρονιάδης. Ἐνόλω ἤσκησεν ἀκεραῖον καὶ ἀνεπίληπτον πολιτικόν

βιον, ἐγένετο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς χριστιανοῦ πολίτου, χρηστοῦ Ἀνδρὸς, ἀμέμπτου δημοτικοῦ ἄρχοντος.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν αἰσθηματικώτατον λόγον τοῦ ἐν Αἰγίῳ ἀξιότιμου ἱατροῦ καὶ φίλου τῆς «Ποικιλίας Στοῦς» κ. Α. Σπηλιοπούλου, δι' οὗ πιστῶς σκιαγραφεῖται ὁ βίος τοῦ Δ. Πολυχρονιάδου, ἀρμοδιώτερον δὲ ἱστοροῦνται αἱ φιλοπόλιδες καὶ φιλόδημοι πράξεις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὡς πολιτευτοῦ καὶ δημοτικοῦ λειτουργοῦ.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ

ΔΙΟΜΗΔΗΝ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΝ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῶ τῷ Αἰγίου τὴν 23ην Νοεμβρίου 1892 κατ' ἐντολὴν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου

ΥΠΟ

ΑΝΔΡΕΟΥ Κ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Οὔτε ἡ ψυχικὴ ταραχὴ, εἰς ἣν εὐρίσκομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, οὔτε τὸ ἐπίσημον τοῦ νεκροῦ τούτου μοὶ ἐπιτρέπουσι νὰ ὁμιλήσω ὡς ἔπρεπεν, εἰς προσφιλῆ φίλον, ἔγκριτον συμπολίτην, σπουδαῖον τοῦ τόπου καὶ τῆς ἐπαρχίας πολιτευτὴν, ὃν ἐν πένθει καὶ μετὰ δακρῶν οὕτως ἅπασα ἡ πόλις τοῦ Αἰγίου προπέμπει εἰς τὸν τάφον, τὸν Διομήδην Πολυχρονιάδην.

Ἦθελον ἀρνηθῆ νὰ παραστῶ ἐνώπιον ὑμῶν, ἐὰν δὲν ἐκρατυνόμην ὑπὸ τῆς πίστεως, ὅτι ἐπιτελῶ καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ἐμοί, ὡς φίλον καὶ πολλάκις μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντα ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ, μὴ ἀφίπων νὰ καταβῆ εἰς τὸν τάφον, πρὶν ἢ ρίψω ὀλίγα ἄνθη ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς μνήμης ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον μετὰ τόσῃς μεγαλοπρεπέας ἡ πόλις τοῦ Αἰγίου κηδεύει σήμερον.

Ἦθελον ἀρνηθῆ, ἐπαναλαμβάνω, νὰ παραστῶ ἐνώπιον ὑμῶν, ἀλλ' ὑπέικων εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, οὗτινος μέλος τυγχάνω, ἔρχομαι ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ νὰ ὁμιλήσω καὶ ἐν σκιαγραφίᾳ νὰ περιγράψω, ἐξυμνῶν, ὅσα τὸ ἐπ' ἐμοί, τὴν πολιτείαν καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ προκειμένου νεκροῦ.

Ἐνώπιόν μας ἐκτείνεται ἄπνους, ὁ πρόφην ἡμῶν συνάδελφος, πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὁ ἐπὶ δεκαετίαν διατελέσας δήμαρχος Αἰγίου, ὁ τοσοῦτον δράσας καὶ δρῶν μέχρι τῆς τελευταίας του ἐκπνοῆς· κείτοι ἄπνους καὶ δυνάμεθα νὰ τὸν κρίνωμεν, ὄχι πλέον μὲ τὰς πολιτικὰς ἀντιθέσεις, ἀλλὰ μὲ τὴν εὐλιχρινειαν, ἧτις δέον νὰ χαρακτηρίζῃ τὸν ὁμιλοῦντα ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου.

Ὁμολογουμένως, ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τόσα ἀξιώματα καὶ νὰ θεωρῆται τὸ κέντρον καὶ ὁ ἄξων τῆς πολιτικῆς τοῦ τόπου — ὀφείλομεν νὰ τὸ εἴπωμεν, ἦτον εὐφυΐα, ἦτο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιφανῆ.

Δὲν ἔφραεν ὁ Διομήδης Πολυχρονιάδης, οὔτε περγαμηνάς, οὔτε τίτλους ὀνομάτων, οὔτε πλοῦτον, ἀλλ' ἤρχετο ἐκ τῶν σπλάγχθων τοῦ λαοῦ. φέρων τὴν εὐφυΐαν, τὴν δραστηριότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ὁ λαὸς ἀνεγνώρισε μετέπειτα διὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς Δημάρχου Αἰγίου.

Γεννηθεὶς τῷ 1833 ὁ περιηλθὲν ἡμῶν συμπολίτης, τυμῶν δὲ καλλίστης παιδεύσεως καὶ διακρινόμενος ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ ἰδιοσυφίᾳ πνεύματος, ἐνωρίτητα ἐπέδωκε εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ 1858 ἀναφαίνεται ὡς κύριος ἐν τῇ πολιτικῇ τοῦ τόπου παράγων. Εἰσέρχεται εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ μετέπειτα ὡς γραμματεὺς τοῦ δήμου ἐπὶ τῆς δημαρχίας τοῦ χρηστοῦ καὶ ἐναρέτου Δημάρχου Ῥωμανιώλη, ἀκριβῶς σχεδὸν αὐτὸς διευθύνων τὰ τοῦ δήμου, διότι τὸν διέκρινεν ὀξύνοια καὶ ἐτοιμότης πνεύματος καὶ γνῶσις τῶν δημοτικῶν πραγμάτων. Ἠσπάρθη τὴν μεταπολίτευσιν, εἰργάσθη, καὶ ὡς στρατιώτης